

Umro fra Bonaventura Duda

Franjevac-svećenik, član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, smatran najuglednijim franjevcem na hrvatskom jezičnom području, umro je u 94. godini života, 76. redovništva i 68. svećeništva – Pokopan je na zagrebačkom groblju Mirogoj - Teolog, bibličar, profesor-emeritus Sveučilišta u Zagrebu, prevoditelj, poliglot, pisac i pjesnik, kateheta, pedagog, skladatelj, dopisni član HAZU, zanosni propovjednik Božje riječi bio je jednostavna i sveta života -

Proslavljena Gospa od Anđela u 300. obljetnici oslobođenja Imotskoga i Imotske krajine od Turaka

Narod koji čuva svoj ponos i samopouzdanje, i koji se daje voditi mudrošću Evanđelja, stječe umijeće trpljenja i uspijeva zacijeliti rane, otvarajući prostor novome početku, poručio kardinal Josip Bozanić

Misno slavlje u Kninu

Isprosimo molitvom da nas ne ujedinjuje samo nevolja, nego istinska želja za izgradnjom boljeg svijeta, bolje domovine, boljih odnosa, svakog ljudskog napretka, potaknuo biskup Rogić na misi u sklopu proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja, 22. obljetnice „Oluje“ i blagdana zaštitnice Vojnoga ordinarijata

Domovinske vijesti

Dan sjećanja na poginule, posvetu crkve, progonstvo i povratak u Aljmaš
Misa zadušnica za branitelje Dalja
Pokop prof. fr. Marijana Jurčevića
Ljubljanski nadbiskup predvodio slavlje Porcijunkule u Čakovcu
Don Grgo Tomić proslavio zlatnu misu
Kardinal Puljić predvodio slavlje blagdana bl. Augustina Kažotića na zagrebačkoj Peščenici
Zlatna misa don Stanka Lasića
Polaganje doživotnih zavjeta i proslava redovničkih jubileja kćeri Božje ljubavi
„Croatia rediviva ča-kaj-što“ 27. put u Selcima na Braču
20 godina Kuće susreta Tabor u Samoboru
Vlč. Ivan Ćurić zahvalio za 40 godina svećeništva

Crkva u Hrvata

Biskup Komarica primio visoku delegaciju OESS-a
Caritas BiH potpisao sporazume u sklopu projekta SOCIETIES
Proslava Gospe od Anđela i blagoslov novog zvona u Barlovcima
U Međugorju održan 28. međunarodni molitveni susret mladih

Inozemne vijesti

Papina poruka Kolumbovim vitezovima
U Vatikanu ustanovljeno Vijeće za pravdu
Sućut pape Franje u povodu smrti kardinala Tettamanzija
Japanski biskupi o nenasilju i trajnom miru
„Održivi turizam – sredstvo za razvoj“
Svijet treba osloboditi prijetnje nuklearnog oružja

Prilog dokumenti

Krštenje – vrata nade
Događaj Preobraženja Gospodinova nudi nam poruku nade

Domovinske vijesti

Dan sjećanja na poginule, posvetu crkve, progono i povratak u Aljmaš

Aljmaš, 1.8.2017. (IKA) - S posebnim pijetom i zahvalnošću spominjemo se velikih aljmaških obljetnica progono i povratka u ovoj dragoj dolini mira i obljetnice posvete župne i hodočasničke crkve, kazao je konkatedralni župni vikar u Osijeku Robert Almaši, uvodeći 1. kolovoza u svečanu koncelebriranu večernju misu u župnoj crkvi Pohođenja BDM u nadbiskupijskom svetištu Gospe od Utočišta u Aljmašu. Dobrodošlicu hodočasnicima, župljanima i svećenicima izrazio je preč. Ante Markić, župnik i upravitelj aljmaškoga svetišta, podsjećajući kako je 1. kolovoza Dan sjećanja na progono, povratak u Aljmaš, pogibiju redarstvenika u PP Dalj te Dan posvete župne crkve i svetišta. Misi je prethodilo okupljanje obitelji poginulih i nestalih, vjernika i dužnosnika kod spomen-križa na obali Dunava gdje je Ilica Stanković, predsjednik MO Aljmaš, nazočima zahvalio za zajedništvo u molitvenom sjećanju na ratne žrtve, napomenuvši da Aljmašani godine 2017. slave 780 godina od prvoga spomena imena mjesta Aljmaš, a uz polaganje vijenaca nazočni su za pokojne molili s vlč. Almašijem, prisjećajući se smrtno stradalih čija su imena upisana na spomen-ploči (poginuli: Mladen Palinkaš, Željko Svalina, Slavko Frangeš, Ilija Galić, Ivo Jelić i Olga Svalina, te nestali: Marijan Podgajac, Matija Hum, Stjepan Matoković, Marko Hercegovac, Josip Halt, Josip Paloš i Ivan Verner).

Misu su uz Markića suslavili daljski i sarvaški župnici Josip Kolesarić i Juraj Kovačić, a pjevanjem uveličao župni zbor uz ravanje i orguljsku pratnju s. Dominike Jozić. „Današnje euharistijsko slavlje želi nas uvesti u spomen naših obljetnica kojih se spominjemo: dan sjećanja na progono, povratak iz progono, pogibija redarstvenika u PP Dalj i 13. obljetnica posvete hodočasničke crkve i svetišta... Prije 26 godina i na vas se sručila sudbina slična onoj izabranog naroda. Neprijatelji ulaze u ovu dolinu mira i nastaje kako prorok Jeremija kaže: 'Užas odasvud!' Napuštate svoja ognjišta, svoje živote i poslove, svoje sigurnosti i planove pa čak i obitelji i bivate protjerani u progono. I da bude još gore: najveći ponos i najveću svetinju dragoga nam Aljmaša, hodočasničku crkvu su spalili i razorili do temelja – i tada se moglo reći da vam više stvarno ništa nije ostalo... Mogli ste samo tužaljke pjevati... Itekako ste osjetili kakav je prognanički kruh. I to kroz sedam godina! Kao što ni izabrani narod nije zaboravio Jeruzalem niti hram, tako ni vi niste zaboravili Aljmaš. Kolebljivim osjećajima i svakojakim mislima u glavi pitali ste se: Hoćemo li se onamo ikada vratiti? Ima li nade? Prvi tračak nade zasigurno vam je dala Gospa od Utočišta čiji je kip pod neobičnim okolnostima pronađen u ruševinama ove svetinje. Ona, naša nebeska Majka, kroz čitavu povijest, u godinama progono i rata napose, a i dalje daje nadu da poslije svakog Velikog petka dolazi Uskrs, poslije svake zime proljeće. Daje nam nadu da se isplati nadati i vjerovati! Ohrabruje nas da nismo sami i njezina majčinska ljubav nas nikada ne napušta! Jer ostavi li nas roditelj, braća i sestre – Gospodin i Njegova Majka nas uvijek primaju i prihvaćaju! Usudujem se reći kako je ova prekrasna župna crkva, koja poput lađe ili labuda izranja iz Dunava, čiju 13. obljetnicu posvete danas slavimo, postala simbolom i znakom povratka. Ona simbolizira vaš povratak ovdje u ovu dolinu mira iz ratnog progono, ali isto tako simbol je čovjekova povratka Bogu. Jer, nebrojeni su hodočasnici kroz više od tri stoljeća upravo

ovdje zadobili milost obraćenja, nutarnjeg ozdravljenja i pomirenja", kazao je Almaši u propovijedi, pozivajući vjernike na izmirenje sa svim ljudima pa i neprijateljem jer „preduvjet svim milostima pa i oprost od Boga je izmiriti se sa svojim bratom, a oprost može proizaći samo, ako sam ja sam duboko ukorijenjen na tlu Božje ljubavi". Poziv na ljubav prema neprijateljima čini se pomalo izazovnim pa i provokativnim. Kako, dakle, voljeti svoga neprijatelja? Neprijatelj je čovjek, koji nanosi zlo, štetu. Kako ga voljeti? Iznova se trebamo zagledati u Isusa. On, poput sunca koje izlazi nad zlima i dobrima, voli svakoga. Voljeti neprijatelja je vlastitost novog čovjeka, odnosno vlastitost Isusovih učenika, koju trebaju živjeti. Isusov nauk nikada se neće prilagoditi čovjeku, nego je čovjek pozvan živjeti ono što piše u evanđelju. Jedino ozbiljan pristup Isusovim riječima gradi kršćanski identitet. Praštanje je ključ koji otvara vrata Božjeg milosrđa... Pravda koja će morati svakako stići, neka te ne zanima, ti jednostavno praštaj i voli. Isus je jasan. Njegov učenik ne može živjeti mimo Isusovih riječi. Zato izmolimo na ovom svetom mjestu za sebe i za naš narod snagu praštanja i milost vjere! Naša nebeska Majka, Gospa od Utočišta, nama je u tome snažna zagovornica, zaključio je Almaši.

Misa zadušnica za branitelje Dalja

Dalj, 1.8.2017. (IKA) - U Dalju je 1. kolovoza obilježena 26. obljetnica pogibije dvadeset policajaca, petnaest pripadnika Zbora narodne garde i četiri pripadnika Civilne zaštite koji su prvi dan kolovoza 1991. kao hrvatski branitelji poginuli u neprijateljskome napadu na Policijsku postaju u Dalju. Obilježavanje ove tužne obljetnice počelo je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća državnih, županijskih i gradskih izaslanstava, obitelji poginulih branitelja, branitelja i brojnih udruga proizišlih iz Domovinskoga rata ispred Postaje granične policije u Dalju. Kao izaslanica Predsjednice RH vijenac je položila saborska zastupnica Irena Petrijević Vuksanović, potom je vijenac položio ministar Ministarstva unutarnjih poslova Davor Božinović te ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved koji su se kratkim prigodnim govorima obratili okupljenima. Na kraju je vojni biskup u Republici Hrvatskoj Jure Bogdan, poslije naviještene Božje riječi i prigodnih molbenih zaziva, izrekao molitvu za poginule policajce, pripadnike Zbora narodne garde i Civilne zaštite i nazočnima udijelo Božji blagoslov. Odmah po završetku komemorativnoga dijela slijedilo je misno slavlje za poginule branitelje, koje je u župnoj crkvi Sv. Josipa, zaručnika Blažene Djevice Marije u Dalju, u sumisništvu župnika Josipa Kolesarića, biskupskoga vikara za MUP fra Frane Musića, policijskoga kapelana za Policijsku upravu osječko-baranjsku vlč. Željka Rakošca, vojnoga kapelana u Osijeku vlč. Ante Mihaljevića, policijskoga kapelana za Policijsku upravu koprivničko-križevačku vlč. Ozrena Bizeka, i još dvojice domaćih svećenika, predvodio biskup Bogdan. U homiliji je biskup posebice istaknuo vrijednost i važnost žrtve koju su dali branitelji kojih se sjećamo, dvadeset policajaca, petnaest pripadnika Zbora narodne garde i četiri pripadnika Civilne zaštite, ali i svi branitelji diljem Hrvatske. Spomen na njih obvezuje i poziva na trajno zauzimanje i žrtvu za dobro, istinu i pravdu.

Imotski: Uočnica proslave Gospe od Anđela

Ako nema dobra doma mnogi mladi i tolike obitelji otići će u tuđinu i tamo tražiti dom i dobro. A to dobro koje žele vidjeti doma nije pretjerano traženje, jer žele samo radno mjesto, pristojna primanja, kako bi mogli imati dom i osnovati obitelj. Ako u domovini nije dobro, ona je razbaštinjena. No, u drugim sredinama gdje je gledajući materijalno dobro, uvijek se ostaje strancem i u tuđini, istaknuo nadbiskup Barišić

Imotski, 1.8.2017. (IKA) - Svečanim euharistijskim slavljem na uočnicu svetkovine Gospe od Anđela, zaštitnice Imotskog i Imotske krajine, započeo je vrhunac proslave 300. obljetnice oslobođenja Imote od Turaka. Misu kod spomenika hrvatskim braniteljima na imotskoj tvrđavi Topani u utorak 1. kolovoza predvodio je splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić uz koncelebraciju fra Zorana Kutleše, samostanskog i župnog vikara Imotskog, te još osmorice svećenika.

Vjernici su imali prigodu za ispovijed kod crkvice Gospe od Anđela. Krunicu i molitve Gospi prije mise predmolio je fra Zoran, a potom je započela procesija od crkvice Gospe od Anđela do spomenika braniteljima. Kao uvod u misno slavlje vjernici su čuli epopeju u čast Gospi od Anđela, što je o 300. obljetnici napisao don Marijan Ivan Čagalj, a izveli su je Ivana Petričević i Ivan Pivo Bekavac. Pjevanje na misi animirao je prigodni zbor sastavljen od župnih zborova iz Poljica, župe koja je na posljednji dan devetnice hodočastila Gospi, te iz Imotskog, Zmijavaca i Runovića pod ravnanjem Anđelka Nikolića. Zavjetni dan imale su obitelji iz užeg područja Grada te Franjevački svjetovni red i Franjevačka mladež.

„Težak i mukotrpan je bio život imotskog čovjeka pod turskom vlašću, ali sa svojom čvrstom, kamenom i stjenovitom vjerom, ustrajan u borbi za slobodu i krst časni, ostao je njegov dom vjeran Bogu i svome rodu. Koštalo je to naše pradjedove, djedove, očeve i majke, čija je čaša tegobna, ali ponosna života bila ispunjena žrtvom, znojem i suzama, uvijek osvjetljena i povezana s kaležom Kristova križa – u kojem je temelj svakog oslobođenja i spasenja. Kao simbol njihove i naše svjedočke, ljudske i kršćanske stvarnosti, blagoslovit ćemo danas novi spomen-zavjetni kalež, kojim ćemo večeras i sutra slaviti otajstvo spasenja, u kojemu svoj smisao i puninu nalaze sva naša povijesna oslobođenja“, rekao je nadbiskup Barišić na početku propovijedi. Istaknuo je rodoljublje i domoljublje Imočana ali i svjedočku vjeru, rekavši: „Na stijeni svjedočke vjere za slobodu i krst časni, na tom čvrstom temelju, usađeni su i prenošeni u svaku generaciju duboki geni vjere i ljudskosti, trajne svijesti i identiteta pripadnosti svojoj Crkvi i svome hrvatskom narodu. Nikakvo čudo da su Imočani takvi, da vole svoju Crkvu i svoj rod. Osobitu ljubav njeguju prema svom domu, rodnom kraju i domovini. To ste naslijedili i u baštinu primili od svojih djedova i baka, očeva i majki. Ovo blago i sami predajete svojoj djeci i unucima“.

Dom i domovina su sveta baština, nastavio je nadbiskup, „posebno su vezani uz oca, a nalazimo se u Godini oca i očinstva. Domovina – patria dolazi od riječi pater – otac. Ili kako neki kažu otadžbina – dadžbina oca – dar oca. Zato je dom i domovina patrimonij – dar! Patrimonij dolazi od riječi patres – munus – očevo, a dodao bih i majčin, dar. Domovina nije samo teritorij: ravnice, polja, šume, mora, rijeke, jezera, otoci... već dom i domovina su: jezik, identitet, kultura, duhovne i moralne vrednote, povijesno pamćenje, jubileji, mir, pravda, solidarnost, poštenje, opće dobro, radna mjesta, rad i molitva, odmor i slavlja, suživot i zajedništvo“.

Podsjetio je da su u našu zemlju poslije Turaka dolazile „uvijek neke nove agresije ideološke ili osvajačke. Doista,

nije bilo lako našim pradjedovima, ali i našim očevima i majkama u borbi za slobodu i krst časni. Toliki su žrtvovali za dom i domovinu ono najveće što su imali – vlastiti život. Pogledajmo samo matice umrlih župa Imotske krajine u II. svjetskom ratu i još svježije žrtve Domovinsko – obrambenog rata. Zato ne bi bilo dobro da u slobodnoj i demokratskoj domovini, poslije tolikih tuđinaca i jednodimnih ideologija, u višestranačju, naše stranke zamjene Turke, Venecijance, Austrijance, Jugoslaviju. Nisu li današnji napadi na obitelj, nametanje novih i tuđih ideologija koje su protivne našem bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju novi oblici porobljavanja? Zar nas konzumerizam, hedonizam, individualizam, relativizam i egoizam ne čine ovisnicima – osobama bez slobode?“

Izrazio je nadu da će naš dom i domovina rasti u slobodi i biti prostor života jači od svih oblika zarobljenosti; da neće kao nekada iz Imotske krajine, zbog raznih kriza, ljudi iseljavati i odlaziti u tuđinu; da će otkriti da je doma ipak najbolje. „Odlazili su zbog političkih progona, jednodimlja i radi kruha za svoju obitelj. Odlazili su u tuđinu jer doma, u domovini, nije bilo dobro. A poznata je ona izreka starih Latina koju su inteligentni Imočani znali i bez poznavanja latinskog jezika: 'Ubi bene, ibi patria.' – 'Gdje je dobro, tu je domovina.' Ako nema dobra doma mnogi mladi i tolike obitelji otići će u tuđinu i tamo tražiti dom i dobro. A to dobro koje žele vidjeti doma nije pretjerano traženje, jer žele samo radno mjesto, pristojna primanja, kako bi mogli imati dom i osnovati obitelj. Ako u domovini nije dobro, ona je razbaštinjena. No, u drugim sredinama gdje je gledajući materijalno dobro, uvijek se ostaje strancem i u tuđini“.

Nadbiskup Barišić uputio je poruku našim iseljenicima „da se vrate na vrijeme s cijelom svojom obitelji, daleko prije mirovine i onog konačnog umirovljenja – smrti. Željeli bismo da njihova djeca mogu ponosno reći: 'Moja domovina Hrvatska je ne samo lijepa' već i ono zbog čega neki sada odlaze: 'Ovdje doma je dobro!' U svome zavičaju smo doma! Ovdje osjećamo da zapravo jesmo!“ Upozorio je na opasnost lažnog kozmopolitizma za koje će netko primijetiti da su „ljubitelji cijeloga svijeta kojima samo vlastita zemlja smeta“.

Na kraju propovijedi nadbiskup je pozvao vjernike da se zagledaju u Isusov križ i s vjerom crpe snagu iz Njegova uskrsnuća, poručivši: „Kao vjernici i građani odgovorni smo za ljudsko i kršćansko lice svoje domovine. Odgovorni smo za njezino dobro, duhovno i materijalno. Zato u ovom jubileju gledamo sa zahvalnošću na našu prošlost, postajemo svjesniji odgovornosti za našu sadašnjost koju s nadom i povjerenjem usmjerujemo budućnosti“.

Tijekom mise, uoči prinosa darova, nadbiskup je blagoslovio zavjetni kalež, pliticu i ciborij, koje vjernici Imotske krajine daruju Gospi od Anđela u znak štovanja i zahvalnosti za sve isprošene milosti u teškoj povijesti svoga kraja. Zavjetno liturgijsko posuđe prinijeli su na oltar župnik Zmijavaca fra Frano Laco, Vesna Ujević i Anđelko Nikolić. Zlatno-srebrni kalež, plitica i ciborij rad su akademskog kipara Tomislava Kršnjavija i zlatara Josipa Rodića.

Na kraju euharistijskog slavlja okupljenima se obratio mjesni gvardijan fra Kristian Stipanović te zahvalio svima koji su na bilo koji način pridonijeli slavlju, a osobito vjernicima koji su dali svoje zlato, srebro i novčane priloge za izradu zavjetnog kaleža, plitice i ciborija. Na kraju je zahvalio nadbiskupu te mu u ime samostana i župe uručio prigodni dar - brončani reljef Gospe od Anđela te zovnicu, imotsku tortu i vino. Slavlje je završilo procesijom sa svijećama u kojoj su u crkvu Sv. Frane odneseni Presveti Sakrament i Gospina slika.

Pokop prof. fr. Marijana Jurčevića

Rijeka, 2.8.2017. (IKA) - Sprovodni obredi i ukop tijela dominikanca fr. Marijana Jurčevića, umirovljenog profesora Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu s radnim mjestom na Teologiji u Rijeci, bili su u srijedu 2. kolovoza na riječkom groblju Kozala. Predvodio ih je riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić, a uz njega su bili fr. Slavko Slišković, provincijal Hrvatske dominikanske provincije, i fr. Marinko Zadro, član dominikanskog samostana u Rijeci. Uz fr. Marijanove sestre, brata, nećakinje, nećaka, rodbinu, dominikanke i braću dominikance, u obredima su sudjelovali brojni svećenici, redovnici i redovnice iz Rijeke te mnoštvo vjernika.

U oproštajnoj homiliji ispred mrtvačnice provincijal Slišković podsjetio je na osnovne podatke iz pokojnikova života, naglasivši kako je on većinu svoje svećeničke službe proveo u Rijeci. Došavši u nju po odredbi redovničkih poglavara, Rijeku je prihvatio kao svoju te je u njoj proveo više od 45 godina, ostavivši neizbrisiv trag u crkvenom, sveučilišnom i društvenom životu, bivajući u Rijeci svojevrsnim simbolom dominikanske nazočnosti. U raznim prigodama sam se uvjerio, a i vaša današnja nazočnost ovdje svjedoči da je i Rijeka prihvatila Marijana Jurčevića kao svoga, rekao je provincijal. Pastoralno je djelovao kao propovjednik u crkvi Sv. Jeronima i studentski vjeroučitelj brojnim generacijama. Bio je suradnik i riječkim medijskim ustanovama, kao i onima katoličke provenijencije. Na razini Hrvatske dominikanske provincije višekratno je bio član provincijskih skupština i vijeća u kojima je dao značajan doprinos osobito u pogledu njezina intelektualnog usmjerenja i napretka, rekao je Slišković.

U ime Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Rijeci i Riječke nadbiskupije od prof. Jurčevića oprostio se nadbiskup Devčić, a u ime bivših studenata Miroslav Radić. Pročitane su poruke sućuti koje su uputili primorsko-goranski župan Zlatko Komadina, te riječki gradonačelnik Vojko Obersnel.

Nakon sprovoda misu zadušnicu u mnoštvom ispunjenoj crkvi Sv. Jeronima predvodio je nadbiskup Devčić uz umirovljenoga gospičko-senjskoga biskupa Milu Bogovića, provincijala Sliškovića i tridesetak svećenika. Kao i kod oproštaja na groblju, homiliju je održao provincijal koji je uvodno rekao kako su na groblju bili okrenuti prošlosti. Bio je to izraz dužnog poštovanja i zahvalnosti, a vjerujem i ponosa. Unatoč žalosti zbog gubitka i rastanka, drago nam je da smo ga imali. Molitvom ovdje mi potvrđujemo da Marijan nema samo prošlost, nego i budućnost, rekao je provincijal. Kršćanska nada usmjerena je prema potpunosti bivstva u Bogu i apsolutnoj ljubavi. Kršćanin teži da bude s Bogom i Isusom Kristom: u Njemu, po Njemu i s Njime za vječnost, rekao je provincijal i dodao: „Mi danas molimo Boga za vječnu sudbinu pokojnoga Marijana, u smislu da mu oprostí sva ona odbijanja kojih je, jer je čovjek sa svojim ograničenjima i uvjetovanostima morao imati; te da nagradi svu suradnju u sustvaranju svijeta kako ga je Bog zamislio i izgradnju sebe i drugih na sliku Božju!"

Na završetku mise u ime dominikanskog samostana u Rijeci fr. Marinko Zadro zahvalio je svima na sudjelovanju, istaknuvši kako je u samostanu nakon Marijanove smrti nastala velika praznina kao i za propovjedaonicom samostanske crkve gdje je desetljećima naviještao Radosnu vijest. Fr. Marinko je i na groblju uputio riječi zahvale liječnicima i medicinskom osoblju u Rijeci kao i onima u bolnici Milosrdne braće pokraj Nove Gradiške te svima onima koji su u posljednje vrijeme bili velika Marijanova podrška. Poslije misnoga slavlja nazočni su se okupili na druženju u samostanskoj blagovaonici, objavljeno je na mrežnoj stranici dominikanci.hr.

Ljubljanski nadbiskup predvodio slavlje Porcijunkule u Čakovcu

Čakovec, 2.8.2017. (IKA) – Mnogobrojni vjernici međimurskih župa hodočastili su u srijedu 2. kolovoza u Čakovcu gdje se u franjevačkoj župi sv. Nikole biskupa posebno svečano slavi blagdan Gospe od Anđela. Samoj proslavi blagdana prethodila je i trodnevna duhovna priprava koja je svoj vrhunac imala u središnjem euharistijskom slavlju na sam blagdan Porcijunkule koje je predvodio ljubljanski nadbiskup Stane Zore. Neposredno prije središnjeg euharistijskog slavlja vjernici su sudjelovali u procesiji gradskim ulicama u kojoj su nosili zavjetnu sliku Majke Božje od Anđela. Uz ljubljanskoga nadbiskupa, generalnog vikara Varaždinske biskupije mons. Antuna Perčića, te župnika fra Željka Železnjaka, suslavilo je 20-tak svećenika međimurskih i susjednih dekanata Varaždinske biskupije te svećenici franjevci.

U homiliji nadbiskup Zore ponajprije je zahvalio na darovanom nam daru Majke Božje i daru sv. Franje. Sveti Franjo toliko je ljubio Boga da je i njegova ljubav prema čovjeku izlazila iz želje da svi ljudi postanu dionici Božje blizine. Mnogo toga iz života sv. Franje nas iznenađuje, a između ostaloga, njegov odnos prema crkvi Sv. Marije Anđeoske u Porcijunkuli. Sv. Franjo je u svojoj svetačkoj intuiciji tražio od svoje braće vjernost mjestu u kojem je nastalo njihovo bratstvo, vjernost tom djeliću svijeta koji je zbog toga i dobio ime Porcijunkula, odnosno čestica. To je mjesto postalo simbol franjevačke odanosti Bogu i redovničkoj zajednici sve do danas. Pred tom se Franjinom željom i mi trebamo zapitati što je temelj naše vjernosti Evanđelju, što je nama sveto i što mi nećemo i ne možemo ostaviti, ako želimo biti to što jesmo, naglasio je mons. Zore. Današnje nam vrijeme nameće uvjerenje da je važno da čovjek uživa, da se odreče odricanja. No, odricanje je potrebno, ako želimo biti vjerni. Mons. Zore pozvao je vjernike da se zapitaju jesu li vjerni svojem krštenju i krsnim obećanjima, svojim životnim odlukama, obećanjima danim kod vjenčanja, kod svećeničkog ređenja ili kod polaganja redovničkih zavjeta? Jesu li vjerni Svetoj Katoličkoj Crkvi?

Dokument brata Teobalda, asiškog biskupa, svjedoči nam o jednoj srpanjskoj noći 1216. godine kada je, za vrijeme molitve pred oltarom u Porcijunkuli, sv. Franjo doživio viđenje nebeskog prijestolja na kojem su se pojavili Isus i Marija okruženi anđelima. „Spasitelj je svoga slugu zapitao kakvu bi milost želio za sve ljude? Franjo je ponizno odgovorio: s tobom razgovara ubogi grešnik, stoga te, milosrdni Bože molim milosrđe za svoju braću grešnike. I za sve one koji će skrušena srca prijeći prag ovoga mjesta. Da od tebe Gospodine, od tebe koji vidiš njihove muke, prime otpust za počinjene grijeha", ističe se u spomenutom dokumentu. Premda je to bilo neuobičajeno, Franjo je zamolio papu za jedan takav otpust. Papa je prvotno odbio molbu, no Franjo je nastavio moliti, govoreći da ga ne traži to u svoje ime nego u ime Onoga koji ga je poslao, u ime Gospodina našega Isusa Krista. Iako je papinska kurija bila protiv, papa mu je to odobrio. Nekoliko dana kasnije, Franjo je radosnu vijest prenio biskupima i vjernicima okupljenima kod Porcijunkule riječima: „Braćo moja sve bih vas rado uputio u nebesa. Ovdje su nebeska vrata!"

Nadalje, mons. Zore je iz dokumenta brata Teobalda, istaknuo dva trenutka. Franjo se prije svega priznaje grešnikom. Današnji svijet izgubio je osjećaj grijeha, dok papa Franjo pojašnjava da smo zapravo izgubili svijest o Božjoj prisutnosti. Božja blizina jest ono što nam razotkriva naše grijeha, udaljavanje od Boga zamagljuje nam osjećaj grijeha. Nadbiskup Zore zbog toga potiče vjernike da po

uzoru na Franjino priznanje vlastite grešnosti budu otvoreni Gospodinu, koji je milosrdan prema grešniku. „Bog nam ne razotkriva naš grijeh zato da nas osudi, nego radi toga da nas spasi. Da nam otvori put u Kraljevstvo nebesko. Radi toga nam je darovao sakrament svete ispovijedi, radi toga nam po Crkvi dodjeljuje otpuste, da bi nam otvorio svoje kraljevstvo na nebesima", naglasio je nadbiskup. Kao drugi važan trenutak dokumenta brata Teobalda, naveo je Franjinu želju da nas sve uputi u nebo. Čežnja za nebom nije samo njegova osobna čežnja, nego čežnja da svi ljudi, svi grešnici, dođu na nebesa. „S tim u vezi nameće mi se pitanje što je ono u životu što prvotno želimo svojim najbližima i sebi, a potom i svim drugim ljudima. Zaustavljaju li se naše želje više ili manje na vrijednostima i ostvarenjima ovoga svijeta: zdravlje, sreća, uspjeh, gospodarski napredak? Sa svime time ništa nije naopako, ali sve je to ipak tako prolazno. Pada li nam ponekad na pamet da bismo sebi i drugima mogli poželjeti nebesa kao konačno ispunjenje svih naših želja i očekivanja", zapitao se mons. Zore. Upravo je nebesa, ističe nadbiskup, sv. Franjo želio za sve ljude. Nebesa kao puninu života s Bogom. Njegova svetačka smjelost omogućuje nam danas sudjelovanje u milosti porcijunkulskog oprosta, koji je za sve nas izmolio od pape. Zbog toga danas zahvaljujemo na daru sv. Franje.

Marija je, pak, nastavlja mons. Zore, nakon Anđelova pozdrava, iako duboko svjesna svoje nedostatnosti da postane Bogorodica, ipak povjerovala Bogu i izrekla svoj fiat: „Evo službenice Gospodnje neka mi bude po tvojoj riječi." Budemo li i mi s pouzdanjem u Boga izrekli riječi svoga izručenja Njemu, Bogu, tada ćemo i mi doživjeti čudesnu plodnost svoga života", zaključio je nadbiskup Zore. Euharistijsko slavlje zaključeno je molitvama za dobivanje porcijunkulskog oprosta te riječima zahvale nadbiskupu i svim šudionicima i organizatorima slavlja koje je uputio gvardijan Železnjak.

U proslavu blagdana Gospe od Anđela, u procesiji i središnjem euharistijskom slavlju, uključena su mnogobrojna kulturno umjetnička društva i udruge Međimurske županije, predstavnici policije, vojske, dobrovoljnih vatrogasnih društava te Zrinske garde, a misi su nazočili i predstavnici županijskih i gradskih vlasti. Čakovečko Porcijunkulovo posljednjih je godina poznato kao najveće međimursko prošćenje, a uz duhovne sadržaje hodočasnici se nude raznoliki svjetovni sadržaji u središtu Čakovca u organizaciji Turističke zajednice.

Biskup Rogić slavio s franjevcima na Visovcu

Šibenik, 2.8.2017. (IKA) - Gospa od Anđela proslavljena je u srijedu 2. kolovoza u franjevačkom samostanu na Visovcu. Misno slavlje u koncelecijaciji s petnaestak svećenika predvodio je šibenski biskup Tomislav Rogić. „Svetkovina Gospe od Anđela u samostanu Gospe od Milosti na otočiću Visovcu, na rijeci Krki, želi nam otvoriti oči, kao ono davno sv. Franji, pred više od 800 godina u crkvi Svete Marije od Anđela podno Asiza, u crkvi poznatoj kao Porcijunkula. Ovo je danas na Visovcu naša Porcijunkula u kojoj se treba dogoditi obraćenje, susret s Bogom i Božjom milosti, otvaranje očiju za ljubav Božju prema čovjeku – od ljepote Božjih darova do onog najuzvišenijeg Božjeg dara koji smo primili u Sinu Božjemu koji je bio utjelovljena ljubav Božja, a došla nam je ususret, bila među ljudima, po Blaženoj Djevici Mariji – Majci Milosti Božje", poručio je u homiliji biskup Rogić.

Proslavljena Gospa od Anđela u 300. obljetnici oslobođenja Imotskoga i Imotske krajine od Turaka

Imotski, 2.8.2017. (IKA) - Svetkovina zaštitnice Imotskog i Imotske krajine Gospe od Anđela i Dan grada svečano je proslavljena u 300. obljetnici oslobođenja Imote od Turaka u srijedu 2. kolovoza u Imotskom. U crkvi Sv. Frane slavljene su jutarnje mise, a na tvrđavi Topani kod spomenika hrvatskim braniteljima bilo je polaganje vijenaca i odrješenje za sve pokojne branitelje, što je predmolio mjesni gvardijan i župnik fra Kristian Stipanović. Na svečanosti polaganja vijenaca i na svečanoj sjednici Gradskog vijeća Imotskog sudjelovala je predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar Kitarović te mnogi uzvanici iz Hrvatskog sabora, Vlade RH, Oružanih snaga RH, kulture i drugih društvenih djelatnosti.

Središnje slavlje započelo je u popodnevnom satima u parku ispred crkve Sv. Frane blagoslovom novog kipa Gospe od Anđela, dar zavičaju Ante Žužula prigodom 300. obljetnice oslobođenja Imote od Turaka. Kip je rad akademskog kipara Josipa Marinovića. Nakon uvodnog programa Gospin kip blagoslovio je splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić. Uslijedila je procesija od crkve Sv. Frane do Topane, koju je animirao gvardijan Stipanović, a glazbeno su je pratili članovi HPO Gradska glazba Imotski, predvođeni kapelnikom prof. Ivanom Glibotom Crnim. U procesiji su sudjelovali barjaktari župa Imotske krajine, pripadnici povijesnih hrvatskih vojnih postrojbi (Sinjski alkari, Kliški uskoci, Domagojevi strijelci iz Vida, Dubrovački trombunjeri, Zrinska garda iz Čakovca) te članovi „KUD Novae" iz Runovića.

Na Topani je euharistijsko slavlje predvodio nadbiskup Barišić, a u koncelecijaciji su bili fra Ivan Sesar, generalni definitor OFM i osobni izaslanik generalnog ministra OFM fra Michaela Perryja, fra Joško Kodžoman, provincijal Franjevačke provincije Presvetoj Otkupitelja, fra Miljenko Šteko, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM, te još 47 svećenika. Ceremonisti u slavlju bili su gvardijan Stipanović i fra Lazar Perica, župni vikar Imotskog. Pjevanje na središnjem slavlju animirao je veliki zbor sastavljen od župnih zborova župa imotskoga samostanskog okružja, pod ravnanjem Anđelka Nikolića i uz orguljašku pratnju Maria Cikojevića.

Prema programu proslave bilo je predviđeno da središnje slavlje predvodi kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup i metropolit, ali on zbog zdravstvenih problema nije mogao doći u Imotski. Stoga je njegovu homiliju, koju je pripremio i poslao za proslavu 300. obljetnice, pročitao fra Zoran Kutleša, samostanski i župni vikar Imotskog.

Svetište Gospe od Anđela na utvrđi Topana postalo je mjestom čuvanja dragocjenoga spomena, maleno mjesto u kojemu je zbijena povijest toga kraja, sjećanja, mijene vladavina i režima, ali i sva stremljenja hrvatskoga narodnog bića, koje ne zaboravlja zahvalnost Bogu i odanost Presvetoj Bogorodici Mariji Isusovoj i našoj Majci, istaknuo je kardinal u propovijedi. Promotrivši slavljenički spomen oslobođenja imotskoga kraja od turske vladavine u svjetlu svetkovine Gospe od Anđela kardinal je usporedio Imotsku porcijunkulu – kako je nazvao – s Franjinom Porcijunkulom podno Asiza: „Neugledno i maleno mjesto postalo je znamenito upravo po tome što je Franji bilo dostatno za velika djela koja će dati snažan zamah obnovi Crkve u ono doba. U neuglednosti i malenosti skrila se snaga koja je, šireći radost Evanđelja, preobražavala svijet."

I ova svima vama draga slika Gospe od Anđela, pribavljena milodarima siromašnoga puka, nastavlja kardinal, „povezuje nas s ustrajnom pobožnošću naroda tijekom povijesti i svjedoči o sada prisutnom zagovoru Nebeske Majke. Nije li

predivno što ovaj vjerni puk tri stotine godina čuva tu zahvalnost u molitvi i odanosti Presvetoj Bogorodici Mariji. Divna je ta zahvalnost, ali je njezina vrijednost još veća u tome što nas čuva u bliskoj molitvenoj povezanosti s Nebeskom zaštitnicom."

Kardinal Bozanić vjernicima je na srce stavio važnost osobne i zajedničke molitve, osobito molitve u obitelji koja je „blagoslov katoličkim obiteljima. Molitva u obitelji čuva obiteljsko zajedništvo koje je danas izloženo raznim izazovima koji ne promiču obiteljski život. U društvu koje se programirano i užurbano globalizira potrebno je čuvati, njegovati, iznova graditi temeljna međuljudska, rekao bih naravna, zajedništva: obiteljsko u kojem posebnu zadaću ima povezanost baki i djedova s unucima, zatim rodbinsko zajedništvo, generacijsko, zavičajno, narodno... Ta zajedništva i nepogodne okolnosti života mogu pretvoriti u lijepo ozračje duhovne 'porcijunkule'". Poput svetog Franje koji je u crkvi Gospe od Anđela, u Porcijunkuli, noćima molio za narod svoga doba da bi ljudima dao znak, da im je Božje milosrđe blizu, tako je kardinal potaknuo vjernike na obraćenje i povratak Bogu: „Današnja svetkovina je blagdan Božjeg opraštanja i potpunog oprosta. A svatko je od nas grješan i svakome treba Božje milosrđe i oprostjenje. Bog nas svojim opraštanjem obnavlja, jer je samo Božje milosrđe u stanju spasiti čovjeka i omogućiti mu da započne iznova."

Podsjetivši na oslobađanje Imotskoga od turske vladavine po kojemu je Imotska krajina ostala granično područje, kardinal je istaknuo da usprkos tome „granica nije uspjela razdijeliti narod jer je u narodu čuvana svijest o istome nacionalnom biću i o istome kulturnom identitetu. Ta svijest umije poštivati i čuvati granice država, ali i pronaći načina da one ne dijele nego povezuju ljude u zajedništvo naroda i grade odnose u kojima se poštuje drugoga." Naglasio je također da su ratovi „uvijek nosili pogibelji i razaranja, praćena seobama i tragedijom naroda. Za turske vladavine puk Imotske krajine povlačio se u Primorje i druge sigurnije krajeve Mletačke Dalmacije. Nakon oslobođenja povratak je bio težak. Mnogi se ne vratiše, a oni koje je vukla rodna gruda pronađoše pustoš i morahu se odvažiti na novi početak, na život u oskudici i siromaštvu. Oslobođeni krajevi dali su utočište i puku koji se, opet zbog sigurnosti, povlačio iz Hercegovine i Bosne. Ta davna povijest iznova nam je ispričana i rasvijetljena novim ratovima dvadesetoga stoljeća, pa i ovim nedavnim - Domovinskim, u kojemu se branila slobodna i suverena država Hrvatska. Mijenjaju se osvajači, a tragedije se ponavljaju. Svaki rat ostavlja rane na narodnome biću, kao i na narodnoj baštini i dobrima. No, narod koji čuva svoj ponos i samopouzdanje, i koji se daje voditi mudrošću Evanđelja, stječe umijeće trpljenja i uspijeva zacijeliti rane, otvarajući prostor novome početku, koji izbija poput mladice iz staroga panja i daje da ponovno procvjeta život."

Osobito se osvrnuo na opasnost koja danas teško pogađa neke dijelove naše Domovine, pa i imotski kraj, a to je iseljavanje ljudi. „Ne smijemo to promatrati skrštenih ruku. Ne možemo ulaziti u osobne razloge seljenja pojedinih ljudi, ali valja priznati da jedan dio ljudi odlazi jer ne mogu naći zaposlenje. U našoj suvremenosti sve su vidljivija proturječja, dok se često prenaplaćavaju ekonomske slobode, stvarni uvjeti mnogima priječe da im pristupe, a mogućnosti za zapošljavanja istodobno se smanjuju. Stoga, da bi se otvarala nova radna mjesta, nužno je promicati gospodarstvo koje pospješuje raznolikost proizvodnje i poduzetničku kreativnost. Pravi cilj društvenog razvoja uvijek bi morao biti taj da se ljudima omogući dostojanstven život putem rada."

Kardinal Bozanić podsjetio je na zadivljujuću solidarnost

koja se očitovala i za ovoljetnih požara duž naše obale, naglasivši da je Hrvatska prelijepa zemlja, nastanjena dobrim ljudima te da je „treba voljeti i braniti te čuvati: i zemlju, i vode, i more. Uvijek moramo biti svjesni da se ljepota življenja ne može svesti samo na materijalne mogućnosti, na zaradu i posjedovanje. Ljepota življenja uključuje, povijest, Domovinu, spomen na pretke, osjećaj pripadnosti, životnu povezanost s krajem u kojem smo odrasli. Ne dajmo se zavarati obećanjima i prividom sigurnosti koji se nude drugdje. Život je nepredvidiv dar te nas uvijek iznenađuje mogućnostima koje i ne slutimo."

Zahvalio je na velikom daru zajedništva imotskog vjernog puka i franjevac, na toj stopljenosti života što ga je oblikovala franjevačka duhovnost te je pri kraju svoje propovijedi poručio: „I kad nam se nude neka nova uporišta koja u dnu ne izražavaju istinu, ne bojmo se reći da smo duboko ukorijenjeni u Krista, da smo članovi Katoličke Crkve, da u svemu u društvenom životu imamo svoj stav i da se pred nama nalaze uzori kakav je bio blaženi Alojzije Stepinac."

Nakon pričesti i pjevanja „Tebe, Boga hvalimo" fra Ivan Sesar pročitao je pismo koje je franjevcima i vjernicima Imotske krajine uputio generalni ministar OFM fra Michael Perry. Zatim je sve prisutne pozdravio provincijal fra Joško te zahvalio svima koji su na bilo koji način pridonijeli da se svetkovina Gospe od Anđela u ovoj jubilarnoj godini proslavi na svečan i dostojanstven način.

Poslije provincijalova govora nadbiskup Barišić udijelio je svečani blagoslov te je ispjevana himna „Lijepa naša", a zatim je u procesiji u crkvu Sv. Frane odnesen Presveti Sakrament i Gospina slika, čime je završena liturgijska proslava 300. obljetnice oslobođenja Imotskog i Imotske krajine od Turaka.

Don Grgo Tomić proslavio zlatnu misu

Dubrovnik, 2.8.2017. (IKA) - Don Grgo Tomić proslavio je u župi sv. Mihajla na Lapadu 50 godina svoga svećeničkog djelovanja u utorak 2. kolovoza, ujedno na dan kada je zaređen. Sam zlatomisnik predvodio je svečano misno slavlje u kojem su uz brojne svećenike Dubrovačke biskupije koncelebrirali i zlatomisnikov brat fra Gabrijel Tomić, župni vikar župe Rođenja BDM Brestovo i duhovnik klarisa, te bratić fra Slavko Topić, misionar milosrđa u Vrhbosanskoj nadbiskupiji. Također su između ostalih koncelebrirali generalni tajnik HBK don Petar Palić te novi generalni vikar Dubrovačke biskupije don Hrvoje Katušić. Propovijedao je dubrovački biskup Mate Uzinić.

Na početku propovijedi mons. Uzinić čestitao je zlatomisniku Tomiću taj značajan jubilej u ime Dubrovačke biskupije, svoje ali i u ime svih okupljenih vjernika koji su došli iz svih župa u kojima je zlatomisnik djelovao. Biskup se osvrnuo na dvije prispodobe iz evanđelja dana (Mt 13, 44-46), koje govore o čovjeku koji je otkrio skriveno blago na njivi i o trgovcu koji je pronašao dragocjen biser. Objasnio je kako je trgovac pronašao ono što je vrijedno, Isusa Krista, i da mu se u potpunosti stavio na raspolaganje, baš kao što je to zlatomisnik Tomić učinio u svom životu, ali i da je taj biser, Isusa Krista, naslijedio preko svoje obitelji koja je živjela kršćanskim životom i koja je zbog toga nastavila biti kršćanskom. Istaknuo je i kako kao narod polako izumiremo, baš kao i s time naše kršćanske vrijednosti. Kako zaboravljamo djeci prenijeti da nije materijalno ono najvažnije, već kako je potrebno sve prodati, kako kaže i sam Krist, kako bi se mogao posjedovati najveći dar, zajedništvo s Njim. Kroz drugu prispodobu, onu o blagu skrivenom na njivi, biskup Uzinić je rekao kako ona

predstavlja „ono nešto što u našem životu dođe naknadno“. „Ja vjerujem da je to drugo blago skriveno na njivi u don Grgovu slučaju njegov svećenički poziv. Onaj dragocjeni biser vidim kao opći poziv nas kršćana da u Isusu Kristu otkrijemo blago i da živimo u skladu s tim otkrićem“, rekao je mons. Uzinić, te dodao da je zlatomisnik kad je otkrio blago u novoj dimenziji pošao za Isusom i slijedio ga. „Većina je od vas zahvaljujući don Grgu kao njegovim župljani otkrili Isusa Krista kao dragocjen biser. I kroz svoj kršćanski život ste se pozvani tom dragocjenom biseru stavljati na raspolaganje“, zaključio je dubrovački biskup. Na kraju misnog slavlja čestitke i riječi zahvale uputio je zlatomisniku don Robert Čibarić, župnik župe sv. Mihajla u kojoj je zlatomisnik Tomić župnikom bio 27 godina.

Don Grgo Tomić i sam se obratio okupljenim vjernicima, među kojima je bila i njegova obitelj, te im svesrdno zahvalio što su došli i omogućili mu da na što dostojanstveniji način proslavi ovaj svoj zlatni jubilej. U misnom slavlju su koncelebrirala i još trojica ovogodišnjih zlatomisnika: don Stanko Lasić, don Josip Barišić i don Frano Markić. Nakon mise uslijedio je domjenak i prigodan folklorni program ispred župne crkve kojeg su izvela djeca iz KUD-a sv. Juraj Osojnik, a koja su svom bivšem župniku uručila prigodni poklon.

Don Grgo Tomić rođen je 1938. godine u Trusini /Podhum u Vrhbosanskoj nadbiskupiji. Pučku školu završio je u Seonici/Konjic, gimnaziju u Dubrovačkom sjemeništu, a teologiju je studirao u Zadru i Splitu. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1967. godine u Splitu.

Tijekom pastoralne godine studija don Grgo je ispomagao u više župa Splitske nadbiskupije i Dubrovačke biskupije. Nakon završetka studija imenovan je kapelanom u župi sv. Mihajla u Lapadu, zatim je obnašao službe župnika u Osojniku, Liscu, a skrbio je i za župu Smokovljani. U veljači 1978. vratio se u Lapad na mjesto župnika u župi sv. Mihovila i tu je ostao 26 godina. Za to vrijeme vodio je i izgradnju novu lapadske crkve. U rujnu 2004. preuzeo je dušobrižništvo u župi sv. Ilara u Mlinima gdje je ostao do 2014. godine kada je umirovljen. Kanonik je Stolnog kaptola od 2016. godine. Kao umirovljeni svećenik posluhuje u župi na Osojniku koliko mu zdravlje dopušta.

Zanimljivo je da se don Grgo rodio u obitelji u kojoj je bilo 14 djece od kojih je ukupno troje izabralo svećenički poziv. Uz don Grgu svećenici su fra Gabrijel i pokojni fra Alojzije.

Umro fra Bonaventura Duda

Zagreb, 3.8.2017. (IKA) – Fra Bonaventura Duda, franjevac-svećenik, član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda iz Zagreba umro je 3. kolovoza u Franjevačkom samostanu sv. Ivana Krstitelja u Varaždinu, u 94. godini života, 76. redovništva i 68. svećeništva.

Većinu života živio je i djelovao u Franjevačkom samostanu sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu. Bio je jednostavna i sveta života. Smatran je najuglednijim franjevcem na hrvatskom jezičnom području. Bio je teolog, bibličar, profesor-emeritus Sveučilišta u Zagrebu, prevoditelj, poliglot, pisac i pjesnik, kateheta, pedagog, skladatelj, dopisni član HAZU, zanosni propovjednik Božje riječi.

Rođen je u Rijeci 14. siječnja 1924. godine, krštenjem Roko. Rano djetinjstvo proveo je u selu Krasu na otoku Krku, gdje je s pet i pol godina krenuo u pučku školu. Pohađao ju je do 1933. godine, a nakon toga školovanje nastavlja na Sušaku u građanskoj školi. U to vrijeme ministrirao je kod Milosrdnih sestara svetoga Križa i upoznao trsatske franjevce koje je, nakon drugog razreda, zamolio da ga prime u samostan. Primili su ga i 1935. godine poslali u Varaždin na

franjevačku gimnaziju. U novicijatu je ušao 1941. godine, a nakon mature 1944. započeo je studij teologije u Zagrebu. Na Katoličkome bogoslovnom fakultetu diplomirao je 1950. godine, a 15. siječnja iste godine na Trsatu proslavio mladu misu.

Od 1946. godine objavio je mnoštvo znanstvenih, stručnih i kulturnih priloga te više od 40 knjiga.

Njegov životni put 1954. godine nastavlja se u Rimu gdje je na Franjevačkom sveučilištu Antonianum postigao doktorat disertacijom o dubrovačkom dominikancu Ivanu Stojkoviću, ekleziologu iz XV. stoljeća. Nakon toga na Papinskom biblijskom institutu položio je biblijski licencijatu. U Zagreb se vratio 1957. godine i ujesen postao asistentom na Katoličkome bogoslovnom fakultetu. Od godine 1964. do 1969. bio je redoviti profesor i pročelnik Katedre Svetoga pisma Novoga zavjeta. Više puta bio je prodekan, a od 1982. do 1986. godine dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta. Predavao je i na različitim institutima, a uz profesorski i nastavni rad, često je sudjelovao na brojnim znanstvenim skupovima i objavljivao radove u stručnim časopisima i znanstvenim zbornicima. Umirovljen je 1. listopada 1993. godine, a 9. studenoga 2001. godine izabran je za profesora emeritusa Sveučilišta u Zagrebu.

Bio je glavni urednik Zagrebačke Biblije, kapitalnog prijevoda Svetoga pisma iz 1968. godine, iznimmoga zagrebačkoga i hrvatskoga biblijskog pothvata, zajedno s ostalim vrhunskim zagrebačkim i hrvatskim književnicima i jezikoslovcima, teolozima i prevoditeljima, (tiskane u 400.000 primjeraka) što je utjecalo i na tiskanje desetak svezaka Hrvatskoga lekcionara (1973.-1991.).

Kao autor sadržajnog projekta i kao član uredništva s Jurom Kaštelanom sudjeluje u ostvarenju Zagrebačke Biblije 1968. godine u izdanju Stvarnosti, poslije ju je otkupila Kršćanska sadašnjost.

S fra Zorislavom Lajošem (+1972.), prvotnim inicijatorom, ujesen 1962. godine sudjeluje u pokretanju Glasa Koncila, koji će postati jedna od temeljnih ustanova naše Crkve u javnosti. Širitelj je misli Drugoga vatikanskoga sabora s koncilskom ekipom predvođenom blagopokojnim profesorom Tomislavom Jankom Šagi-Bunićem, franjevcem kapucinom. Sudjeluje i opširno referira na dva temeljna pokoncilski teološka simpozija o obnovi teologije u Santo Domingu (1965.) i u Rimu (1966.).

U punom jeku pokoncilski obnove liturgije tadašnja Biskupska konferencija Jugoslavije povjerava fra Bonaventuri Dudi izradu biblijskog djela Hrvatskog lekcionara u deset svezaka. Taj posao izveo je u najužoj suradnji s fra Jerkom Fućakom (+1992.). Za potrebe lekcionara nanovo su preveli Novi zavjet u izdanju Kršćanske sadašnjosti te izvršili lekcionarsku redakciju Psaltira Zagrebačke Biblije. I danas čitamo u bogoslužju tekstove koje su oni priredili. Obojica su sudjelovala u prijevodu Rimskog misala i Časoslova. Fra Bonaventura je sam preveo osamdesetak novih časoslovnih himana. Kasnije su se obojica zauzela i za prijevod Ekumenskoga Novog zavjeta (Zagreb, 1972.) te za ostvarenje tzv. Jeruzalemske Biblije (1994.).

Značajna je njegova prisutnost od jeseni 1960. godine na Svećeničkom tečaju, a potom na Teološko-pastoralnom tjednu koji je ubrzo prerastao u najveći godišnji skup katoličkoga svećenstva u ondašnjoj Jugoslaviji, i sve do danas u Hrvatskoj.

Pridonio je u pokoncilskoj obnovi redovništva. Godine 1966. provincijali su mu povjerili redakciju prijedloga za obnovu franjevačkoga zakonodavstva - Propositio pro accomodata renovatione Ordinis.

Bio je neumoran pastoralni djelatnik, kao propovjednik,

pisac, publicist i voditelj duhovnih vježbi. Fra Bonaventura Duda je među prvim svećenicima koji se pojavio na televizijskom ekranu. Bio je čest i tražen sugovornik mnogih radijskih i televizijskih emisija. Hrvatska televizija snimila je o njemu godine 2009. dokumentarni film „Manji brat fra Bonaventura Duda“. Sugovornik je i brojnih novinskih intervjua. Mnogi su njegovi članci, objavljeni najprije u novinama i časopisima, kasnije sabrani i izdani u obliku knjiga, među kojima: trilogija popularnih komentara nedjeljnih i blagdanskih čitanja za sve tri liturgijske godine „Sijač je Sin čovječji“ (1989.), „Sjeme je riječ Božja“ (1987.) i „U plemenitu srcu“ (1990.), zbornici izabranih tekstova „Koncilske teme“ (1992.) i „Rukovet domovinskih tema“ (1999.), knjižica o redovništvu „Ima li naše redovništvo budućnost“ (1971.), knjiga o sv. Franji „Moj sveti Franjo“ (1990.), obrada hrvatskih božićnih pjesama „Svijeta razveselitelj“, korizmeni molitveni tekstovi „Isusov križni put i Sedam riječi na križu“ (1990.), hrvatske marijanske teme „Nazaretska poruka Marijina Trsata“, dvije knjige razgovora „Ljudskost Božića“ (1995.) i „Krist i naši svagdani“ (1996.), razmišljanja sa svojih šetnji po Mirogaju „Ja Bogu povjerih svoj štap“ (1999.), razmišljanja o početku novoga milenija „S Isusom u treće tisućljeće“ (2000.), razmatranja o duhovnosti „Pabirci iz kršćanske duhovnosti“ (2008.) i dr.

Uz sav svoj rad fra Bonaventura Duda bio je izvrstan voditelj dvaju crkvenih procesa za beatifikaciju slugu Božjih, najprije za provincijalnog ministra fra Vendelina Vošnjaka. Posljednjih godina intenzivno je pripremao materijale za kauzu slugu Božjega fra Alekse Benigara, pišući izvješća o njegovoj svetosti. Benigar je osobito zaslužan kao prvi, dosada nenadmašeni, biograf Alojzija Stepinca. Osim toga surađivao je i na procesu bl. Alojzija Stepinca, o. Ante Antića i postavio temelje procesu sestre Marie Stanković.

Znanje fra Bonaventure Duda bilo je enciklopedijsko, a zanimanje za biblijske i teološke teme svestrano. On je bio djelatnik na širokom polju otkrivanja same Crkve i njene poruke u koncilskom i pokoncilskom vremenu. Posve je bio predan poslanju Crkve i nije birao zadatke po svojim sklonostima nego po njihovoj važnosti. Osjetljiv je za „znakove vremena“ i spreman na koncilijantnu suradnju sa svima kojima je na srcu dobro ljudi.

Dobitnik je niza hrvatskih i stranih nagrada i priznanja. Od Republike Hrvatske odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Godine 2004. fra Bonaventura Duda dobio je u Zagrebu znanstvenu nagradu „Annales Pilar“ Instituta društvenih znanosti „Ivo Pilar“. Nagradu je primio kao jedan od prvaka hrvatske teološke misli, jedan je od najuglednijih suvremenih crkvenih govornika. Godine 2008. godine primio je u Osijeku na Evangeličkome teološkom fakultetu Ekumensku povelju za zasluge u biblijskome ekumenizmu o 40. godišnjici izlaska Zagrebačke Biblije, kojoj je s književnikom Jurom Kaštelanom bio glavnim urednikom. Godine 2010. kardinal Josip Bozanić mu je na proslavi 60. obljetnice svećeništva udijelio odlikovanje pape Benedikta XVI. križ „Pro Ecclesia et Pontifice“. Godine 2010. tadašnji generalni ministar Reda manje braće fra Jose Rodriguez Carballo predao mu je Medalju 800. obljetnice Reda u znak zahvale u ime sve braće Reda. Godine 2014. za zasluge i postignuća za duhovnost i kulturu dobio je Medalju Grada Zagreba. Godine 2014. dobio je Nagradu Grada Zagreba za životno djelo. Godine 2014. dobio je Nagradu Grada Rijeke za životno djelo.

Sučuti akademika Kusića u povodu smrti člana HAZU-a fra Bonaventure Dude

Neumornim teološkim i pastoralnim djelovanjem, posebno prijevodima biblijskih tekstova, duhovno je obogatio Hrvatsku, približavajući svojim djelima, riječju, a pogotovo životnim primjerom duh Evanđelja. Jedinstvenom osobnošću skladno je spajao znanstvenu visinu, teološku dubinu i franjevačku jednostavnost

Zagreb, 3.8.2017. (IKA) - Predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik Zvonko Kusić uputio je u četvrtak 3. kolovoza brzojav sućuti provincijalu Hrvatske franjevačke provincije svetih Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku u povodu smrti člana HAZU fra Bonaventure Dude.

„U stoljeće i pol djelovanja Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti fra Bonaventura Duda bio je jedan od njenih najuglednijih članova iz svećeničkih redova, uz predsjednike Akademije Franju Račkog i Josipa Torbara, zagrebačke nadbiskupe Antuna Bauera i kardinala Franju Kuharića, kardinala Eugenea Tisseranda, arheologa Franu Bulića i pjesnika fra Grgu Martića. Kao svećenik i teolog slijedio je misao utemeljitelja Akademije Josipa Jurja Strossmayera o potrebi suradnje vjere, znanosti i umjetnosti radi ostvarenja općeg dobra. Na svima razumljiv način tumačio je složene teološke i biblijske teme, kao i svu širinu, bogatstvo i smisao hrvatske duhovne baštine. Neumornim teološkim i pastoralnim djelovanjem, posebno prijevodima biblijskih tekstova, duhovno je obogatio Hrvatsku, približavajući svojim djelima, riječju, a pogotovo životnim primjerom duh Evanđelja. Jedinstvenom osobnošću skladno je spajao znanstvenu visinu, teološku dubinu i franjevačku jednostavnost. Pamtit ćemo ga kao vrhunskog i svestranog intelektualca širokih pogleda, istinskog polihistora koji je uz svo bogatstvo uma i međunarodni ugled znao uvijek ostati skroman i jednostavan čovjek, pravi 'manji brat', poručio je u brzojavu predsjednik HAZU akademik Kusić.

Izrazi sućuti predsjednika Hrvatskog sabora Gordana Jandrokovića u povodu smrti fra Bonaventure Dude

Zagreb, 3.8.2017. (IKA) - U povodu smrti fra Bonaventure Dude, predsjednik Hrvatskoga sabora Gordan Jandroković uputio je pismo sućuti provincijalu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku, u kojem stoji:

„S velikom sam tugom primio vijest o smrti uglednog franjevca i dugogodišnjeg člana Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Bonaventure Dude. Fra Bonaventura ostat će trajno upamćen kao neumorni pastoralni djelatnik, izvanredan poznavalac biblijskih znanosti, teolog, poliglot, pjesnik i skladatelj te profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, a posebice kao zanosni propovjednik Božje riječi.

Svi mi vjernici pamtit ćemo njegovo eruditsko znanje, neumoran pastoralni rad i potpunu i istinsku predanost svome životnom poslanju.

U ime Hrvatskoga sabora i u svoje osobno ime primite izraze iskrene sućuti, koju upućujem i svećenicima i vjernicima župa u kojima je fra Bonaventura službovao i u kojima su njegove propovijedi ostavile duboki trag“.

Kardinal Puljić predvodio slavlje blagdana bl. Augustina Kažotića na zagrebačkoj Peščenici

Zagreb, 3.8.2017. (IKA) - Blagdan najstarijega hrvatskog blaženika zagrebačkog biskupa i dominikanca bl. Augustina Kažotića svečano je proslavljen na blaženikov blagdan u četvrtak 3. kolovoza u blaženiku posvećenoj župi na zagrebačkoj Peščenici koju vode oci dominikanci. Misno je slavlje predvodio vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić u suslavlju s petnaestak dominikanaca i svećenika prijatelja koje je predvodio dominikanski provincijal o. Slavko Slišćković.

Na početku mise kardinal je izrazio želju da Kažotić što prije postane proglašeni svetac Katoličke Crkve te je izrazio žaljenje što vjernici preslabo nasljeđuju svoje svece i potaknuo da se po primjeru svetaca živi i da se na njima nadahnjuje.

U propovijedi je kardinal podsjetio na ključne trenutke Kažotićeva života u Trogiru, Zagrebu i Luceri te na njegovo neumorno djelovanje u društvu, među ljudima i za ljude pa je, osvrćući se na primjer blaženikova života, istaknuo da je Katolička Crkva moralna vertikala društva, da se kršćani moraju društveno angažirati, da ih na to potiče evanđelje i da u društvo vjernici moraju unositi moralna uvjerenja i stajališta. „Kažotić je činio za društvo, za druge, a u današnjim je društveno-političkim odnosima moderno napadati drugoga, a nevažno je što će taj napadač sam učiniti za dobro“, naglasio je kardinal i izrekao nekoliko uputa kako bi kršćani danas trebali djelovati u svijetu, posebno u politici. Najprije je poručio da se u politici vlastiti interes treba vezati s općim interesom i da osobni interes ne smije biti ispred rada za opće dobro. Zatim je poticao na težnju za vlašću, ali da se sebe stavlja u službu istine, pravde i ljubavi. Ako čovjek ne radi tako, onda mu je posao destruktivan, zato je važno čovjeka odgajati za odgovornost. „Govore nam da smo u Europi svi jednaki, no nismo. Znamo svi onu: Tko jači, taj kvači! Onaj tko ima više novca, vlada. Tako je to jer se kršćanstvo u Europi svelo na margine, a ako se Boga istjera, čovjek će biti izgubljen“, zaključio je kardinal i dodao da je prevažno odgajati savjest i poštovati savjest drugoga. Kao uputu je izdvojio i to da se na neprijatelja treba gledati kao na mogućega brata, prijatelja, da treba rušiti predrasude. Naglasio je da je potrebno odupirati se iskušenju graničnoga morala jer da se po njemu urušava društvo. „Donositi zakone po kojima se ima pravo abortirati nerođeno ili eutanazirati starca da ne smeta nije po Božjem promislu, a važno je uvijek misliti da je Božji zakon iznad ruku u parlamentu“, rekao je kardinal i poučio da čovjek mora stajati iza svojih riječi i da ne smije obećavati ono što ne može ispuniti. Propovjednik je zatim istaknuo da političari trebaju biti prijatelji medijima, ali da kao konzumenti prema medijima trebaju biti kritični. „Medije treba poštovati, ali od njih treba tražiti odgovornost. Upućeni smo na suradnju s njima jer su i Crkva i mediji na istom putu, putu naviještanja istine“, poručio je kardinal. Podsjetio je i na to kako je važno biti vjeran načelima, kako valja težiti materijalnim dobrima i kako treba gajiti pozitivu. „Nakon dnevnika koje gledamo u današnjem vremenu svi možemo poći psihijatru. Toliko nam se negativnoga prikazuje u javnom prostoru da se čovjeka zapita ima li u ovom svijetu išta dobro“, rekao je kardinal i predložio uspješno spajanje vjere, kulture i života po primjeru Augustina Kažotića. „Volio bih da kao što je činio Kažotić, činimo i mi, da svijetu ponudimo vjeru u svjetlu primjera bl. Kažotića“, zaključio je kardinal.

Na početku mise kardinal Puljić blagoslovio je novu sliku bl. Augustina Kažotića, rad poznatoga slikara hiperrealista Zorana Homena iz Križevaca. U tehnici ulja na platnu, dimenzija 1,50 x 1,00, prikazan je Kažotić u svojoj zrejoj

dobi i kao biskup i kao dominikanac okružen gotičkim motivima i sa zagrebačkom katedralom kao ključnim simbolom njegova djelovanja u pozadini. Na kraju je mise kardinal Puljić pred kipom bl. Kažotića u crkvi izmolio molitvu za Kažotićevo proglašenje svetim.

Uvodno je kardinala i sve okupljene pozdravio i zahvalne riječi na kraju mise posebice vjernicima koji materijalno i duhovno pomažu rad samostanske i župne dominikanske zajednice na Peščenici izrekao župnik župe bl. Augustina Kažotića o. Marko Bijelić. Na misnome je slavlju, uz brojne okupljene vjernike, sudjelovao zagrebački gradonačelnik Milan Bandić sa suradnicima.

Završnom slavlju prethodila je devetodnevna duhovna priprava koju su vodili dominikanci, članovi samostanske zajednice bl. Augustina Kažotića na Peščenici.

Pismo sućuti biskupa Petanjka u povodu smrti fra Bonaventure Duda

Krk, 4.8.2017. (IKA) - Krčki biskup Ivice Petanjak uputio je pismo sućuti fra Iliji Vrdoljaku, provincijalu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, u povodu smrti fra Bonaventure Duda, uime vjernika i klera Bonaventurine rodne Krčke biskupije.

Poštovani i dragi brate Provincijale!

Rastužila nas je vijest da je Vaš ugledni brat i član Hrvatske franjevačke provincije svetog Ćirila i Metoda i naš predragi profesor fra Bonaventura Duda završio trku ovozemaljskog života. U ovim trenucima nam se miješaju osjećaji žalosti i radosti. Žalosti – jer se ugasio posljednji svjetionik iz pleade najvećih profesora dvadesetog stoljeća koji su nas oduševljavali za Isusa Krista. Radosti – jer nam je Bog udijelio milost da smo učili od najvećih. Nisu nam davali mrvice, nego su dijelili rasipno.

Ponovit ću po ne znam koji put: profesor Bonaventura Duda je među onim profesorima Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu koji su govorili ono što su vjerovali i vjerovali ono što su govorili. Oni su bili profesori po znanju i po uvjerenju. Divili smo se njihovom svestranom enciklopedijskom znanju koje se nije ograničavalo samo na usku materiju njihova predmeta, nego je obuhvaćalo cijeli poklad kršćanske vjere i božanske objave, kao i cjelokupne ljudske kulture. Oni su bili: vjernici i propovjednici, profesori i odgojitelji, predavači i svjedoci.

Bili smo svijesni da nikada nećemo dosegnuti njihove visine u veličini i u jednostavnosti. Uvijek smo se pred njima, pa i pod stare dane, osjećali kao studenti koji još puno toga neznaju te moraju i trebaju učiti. Poštovali smo ih i cijenili jer smo znali da imamo čast i povlasticu biti u društvu neponovljivih.

Kako zauvijek ne zadržati u svojim mislima profesora Duda, uvijek u franjevačkom habitu, po njegovom specifičnom hodu i originalnim pokretima i gestama. Čovjeka koji nas je učio zapažati sitnice i male stvari a iza kojih se krila velika poruka.

Dragi Professore, Gospodin Vam je udijelio milost da proslavite franjevački blagdan Porcijunkule i o trećem se času sljedećeg dana preselite u kuću Očevu. Otvorio Vam vrata raja da sada u potpunosti spoznate Njegovu objavu i uživajte u društvu onih s kojima ste za zemaljskog života sijali sjeme Riječi Božje.

Tebi dragi Provincijale i svoj braći Vaše provincije sv. Ćirila i Metoda, kao i rodbini i prijateljima pokojnog Profesora, u ime svoje i uime svih svećenika, redovnika i redovnica, te vjernika Bonaventurine – Rokove Krčke biskupije koju je toliko volio i pratio, izražavam najiskreniju sućut.

Ispraćaj tijela fra Bonaventure Dude iz varaždinskog samostana

Bio je velik učitelj svojim riječima, izgovorenim ili napisanim, ispjevanim ili odsviranim na orguljama, ali bio je učitelj svojim životom i svojom blagom i smirenom smrću. Grad Varaždin i Varaždinska biskupija ne smiju ga zaboraviti ne samo u sjećanju, nego još više u nasljedovanju, poručio biskup Mrzljak

Varaždin, 4.8.2017. (IKA) - Tijelo fra Bonaventure Dude, člana Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, ispraćeno je iz varaždinskog samostana u petak 4. kolovoza. Od fra Bonaventure oprostila se franjevačka zajednica u Varaždinu, pridružili su im se i franjevci iz Čakovca i Koprivnice, drugi svećenici Varaždinske biskupije predvođeni biskupom Josipom Mrzljakom i generalnim vikarom biskupije mons. Antunom Perčićem te brojni redovnici i redovnice s područja biskupije kao i vjernici laici.

U crkvi Sv. Ivana Krstitelja pri franjevačkom samostanu u Varaždinu misu je predvodio biskup Mrzljak, u zajedništvu s provincijalom Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Ilijom Vrdoljakom, i drugim svećenicima. Prije samog početka euharistijskog slavlja, uime franjevačkog bratstva kojemu je pripadao fra Bonaventura, fra Goran Malenica zahvalio je biskupu Mrzljaku što je, kao njihov pastir, u zajedništvu s njima u misi ispraćaja.

Biskup Mrzljak rekao je da će se oprostiti sa zemnim ostacima fra Bonaventure, ali i da će on i dalje živjeti zajedno s nama u onom dijelu Crkve koji je u vječnosti, jer mi vjerujemo da nakon ovakvoga života slijedi zaista blažena vječnost. U homiliji biskup Mrzljak podsjetio je kako su tijekom povijesti mnogi učeni ljudi prevodili Sveto pismo i na hrvatski jezik i neka narječja u hrvatskom jeziku. No, cjelokupni prijevod Biblije na standardni hrvatski književni jezik ostvario se 1968. uz zalaganje mnogih književnika i teologa, a duša svega toga bio je o. Bonaventura Duda. Svaka riječ, koju čitamo i slušamo, prošla je kroz um, ali još više kroz srce o. Bonaventure. Ovih dana već je puno toga spomenuto i napisano o tom dragom franjevcu na planu cijele domovine Hrvatske, ali i na planu cijele Katoličke Crkve. No, mi smo ovdje u gradu Varaždinu koji ima poseban razlog biti ponosan na o. Dudu. Došao je u Varaždin davne 1935. godine, u franjevačku gimnaziju, čije značenje još uvijek nije dovoljno naglašeno za naš grad, i često se prisjećao svojih gimnazijskih dana i početaka života u franjevaštvu, a evo i tri posljednje godine svojeg života živio je ovdje među nama, doduše već shrvan bolešću i starošću, ali još uvijek svežeg uma i duboko proživljene vjere. Posjećivali smo ga posebno u božićnim danima, kada smo zajedno pjevali njemu, ali i svima nama, tako drage hrvatske božićne pjesme. Bili su to dragocjeni trenuci, svojevrstne duhovne obnove i prisjećanje na mnoge događaje iz studentskih i profesorskih dana, kada nas je ne samo poučavao o Svetom pismu, nego i oduševljavao za život po Riječi Božjoj i za služenje u svećeništvu Katoličkoj Crkvi i hrvatskom narodu, istaknuo je biskup Mrzljak.

Prema njegovim riječima, fra Bonaventura bio je pravi franjevac. Visoko obrazovan i učen čovjek, a opet tako jednostavan ponizan i skroman. Na poseban način mogli smo vidjeti u životu o. Bonaventure Dude kako velika učenost i veliko znanje mogu itekako roditi i veliku ljubav prema Bogu i veliku poniznost, jednom riječju, veliku čovječnost, a za nas kršćane to je velika svetost, naglasio je biskup te rekao kako pokraj mrtvog tijela o. Bonaventure, zasigurno više nego žalost, osjećamo ponos. „Pa mogu reći i radost, što smo imali u svojoj blizini takvog velikana uma i vjere, koji se upravo ovdje u franjevačkom samostanu u

Varaždinu svjesno pripravljaio na susret sa 'Sestricom Smrti'. Bio je velik učitelj svojim riječima, izgovorenim ili napisanim, ispjevanim ili odsviranim na orguljama, ali bio je učitelj svojim životom i svojom blagom i smirenom smrću. Grad Varaždin i Varaždinska biskupija ne smiju ga zaboraviti ne samo u sjećanju, nego još više u nasljedovanju". Svoju homiliju biskup je zaključio riječima Knjige Otkrivenja te obraćanjem fra Bonaventuri: „Blaženi mrtvi koji umiru u Gospodinu! Da, govori Duh, neka otpočinu od svojih trudova! Jer prate ih djela njihova!" (Otk 14,13). Dragi o. Bonaventura Duda! Prate te mnoga tvoja djela, prate te i naše molitve, a ti se moli za nas, da možemo poput tebe slijediti Učitelja koji reče: 'Ja sam Put, Istina i Život, nitko ne dolazi Ocu osim po meni!' (Iv 14,6)."

Nakon popričesne molitve fra Bonaventuri se, uime svećenika Varaždinske biskupije, zahvalio preč. Pavao Markač što im je usadio ljubav prema Bibliji, bio biblijski svjetionik i živo evanđelje. Uime svoje braće koja žive u varaždinskom samostanu i braće svoje provincije, zahvalu je, svećenicima, redovnicima i redovnicama te vjernicima Varaždinske biskupije uputio i provincijal Vrdoljak. No, zahvala ide ponajprije biskupu, jer kako mu je rekao: „Prije tri godine Bonaventura je došao u ovaj grad ozbiljno načet bolešću, a primili ste ga s velikom ljubavlju. Obojica ste duboko crkveni ljudi, zreli crkveni muževi i između vas je postojala jedna duboka povezanost te Vaša ljubav i bratska biskupska pažnja s kojom ste pratili njegov život, pogotovo posljednje dane." Varaždinca je fra Ilija podsjetio da je Roko u Varaždin došao s jedanaest godina i ovaj grad je obilježio njegov život. Najprije je tu proživljavao svoju mladost gdje je mali Roko izrastao u velikog Bonaventuru, od kojeg se opraštaju. „Iako ga posljednje tri godine niste bili baš u mogućnosti viđati, jer je bio vezan za svoja kolica i svoju postelju, od svega vam srca hvala na vašoj ljubavi i vašoj pažnji kojom ste pratili njegov život i pratite franjevece", rekao je fra Ilija prisutnim vjernicima.

Potom se zahvalio i samom fra Bonaventuri: „Dragi brate, hvala ti za mnogo toga. Mnoge od nas si učio, svi smo mi na neki način tvoji učenici. Pamtit ćemo te po dobroti koja je prožimala tvoj život, po malenosti koja se nastanila u tako velikome čovjeku, u onoj veličini koja je od onog malog dječaka izrasla, koja nas je učila vjerovanju u Boga, koja nas je učila crkvenosti. I konačno, neka je hvala Onome u kojem si se i ti proslavio i kojemu te preporučujemo u vječnosti. Njemu kojega si i ti stavio u središte svoga života i rekao da je On ono prvo u tvome životu, neka On u koga si vjerovao, za kim si išao, kome si služio u svome svećeništvu i svom redovništvu, bude vječna nagrada za tvoju dobrotu i plemenitost. A sveti Franjo čiju si haljinu obukao, neka ti bude zagovornikom."

Uslijedio je obred ispraćaja tijela pokojnog fra Bonaventure Dude koje je potom prevezeno u Zagreb.

Fra Bonaventura Duda, omiljeni svećenik franjevac, smatran najuglednijim franjevcem na hrvatskom jezičnom području, preminuo je 3. kolovoza u Franjevačkom samostanu sv. Ivana Krstitelja u Varaždinu, u 94. godini života, 76. redovništva i 68. svećeništva.

Sučut Predsjednice u povodu smrti fra Bonaventure Duda Zagreb, 4.8.2017. (IKA) - U povodu smrti fra Bonaventure Duda predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar-Kitarović uputila je poruku sućuti provincijalu Hrvatske franjevačke provincije svetih Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku sljedećeg sadržaja:

„S velikim žaljenjem primila sam vijest da nas je napustio fra Bonaventura Duda, teolog, propovjednik, pisac, pjesnik, poliglot, čovjek s puno dara za mnoga područja ljudskog djelovanja, a posebno duhovnosti.

U svom dugom i bogatom životu ostvario je mnoge projekte neprocjenjive vrijednosti za kulturu, umjetnost i duhovnost hrvatskog naroda, od prijevoda Biblije na hrvatski jezik, pokretanja Glasa Koncila do izdanja brojnih autorskih djela. U sjećanjima mnogih vjernika ostat će upamćen kao karizmatičan propovjednik čija je riječ uvijek imala izravan put do srca.

Zaljubljenik u riječ i umjetnost, skladatelj i pjesnik, vrhunski intelektualac uvijek je bio omiljen među mladim ljudima kojima je prenosio Božju riječ, ljubav prema Domovini i put prema osnaživanju duhovne dimenzije ljudskog bića“.

Zlatna misa don Stanka Lasića

Dubrovnik, 4.8.2017. (IKA) - Svečanim misnim slavljem katedralni župnik dr. don Stanko Lasić proslavio je 50 godina svećeničkog djelovanja u petak 4. kolovoza u dubrovačkoj katedrali. Na misnom slavlju koncelebrirao je veliki broj svećenika, između ostalih i ovogodišnji zlatomisnici don Josip Barišić, don Frano Markić i don Grgo Tomić, te generalni tajnik HBK mons. dr. Petar Palić. Zlatnoj misi nazočio je dubrovački biskup Mate Uzinić, a propovijedao je mons. Toma Lučić, rektor crkve Sv. Vlaha.

U propovijedi je mons. Lučić podsjetio okupljene kako se na taj dan slavi sv. Ivan Marija Vianney, zaštitnik svih župnika na svijetu, a kojeg je papa Benedikt XVI. stavio za uzor današnjim svećenicima, ali i svim kršćanima. Objasnio je kako to bio skroman i skrušen svećenik koji je svoj život posvetio tome da ljude obrati i ukaže im na dobro. Dodao je i kako nije slučajnost da se upravo na ovaj blagdan slavi zlatna misa župnika Lasića jer Bog poziva ljude u službu, da se odazovu Njegovom putu, baš kao što su to napravili i sv. Ivan i župnik Lasić. Upozorio je i kako svećenika treba promatrati isto kao i oltar, koji kad se posveti treba promatrati s poštovanjem.

Upozorio je i kako se svećenički život sastoji od unutarnje borbe između realnosti i neba te da zlatomisnik Lasić predstavlja takvo življenje, da on u toj borbi nastoji izvršiti onu ulogu koju mu je Bog namijenio. U što ulaže svoje ljudske i svećeničke sposobnosti kako bi sve to bilo na slavu Božju. „I pokazao se don Stanko uspješnim na duhovnome, intelektualnom i pastoralnom planu. Kao malo tko od nas svećenika u ovoj biskupiji nema mu premca u propovijedanju“, rekao je don Toma i istaknuo kako nema crkve u biskupiji u kojoj nije propovijedao. Dodao je kako je kao župnik uvijek tu bio za svoje župljane te da bi uvijek pronašao način za naći sve što je u tom trenutku bilo potrebno. „Dragi don Stanko mogao bih nabrajati nedogled. Ali za večeras ja ti želim uime zajednice i svoje zahvaliti za sve ono što si učinio za ovu biskupiju, za ovaj Grad i župu Gospe Velike. Mi kažemo samo hvala. Veselimo se, čestitamo i molimo da te Bog poživi među nama živa i zdrava mnoga i mnoga ljeta“, zaključio mons. Lučić.

Tijekom mise zlatomisniku su uručeni broj pokloni, između ostalog i njegov portret koji je naslikao slikar Robert Kralj. Nakon mise 50 godina svećeništva zlatomisniku Lasiću čestitao je biskup Uzinić koji mu je također uime

Dubrovačke biskupije i svoje osobno izrazio zahvalnost za služenje u biskupiji. Istaknuo kako može biti primjer svim svećenicima zbog svoje „utjelovljenosti“ u Dubrovačku biskupiju, u kojoj nije rođenjem pripadao ali joj je postao suobličen. Dodao je i kako je župnik Lasić uvijek imao razumijevanje za čovjeka, a sve kako bi uvijek na pravi način mogao pomoći i navijestiti Isusa Krista.

Kao izaslanik predsjednika Vlade RH Andreja Plenkovića i kao predsjednik Gradskog vijeća Grada Dubrovnika Marko Potrebita prigodnim riječima je također zlatomisniku čestitao ovaj hvale vrijedan jubilej.

Čestitkama se uime Hrvatskog kulturnog društva Napredak pridružio i Ivan Viđen koji je istaknuo kako je doprinos zlatomisnika Lasića za kulturu izniman, te kako je bio jedan od obnovitelja kulturnog društva Napredak, čiji je predsjednik bio dva puta.

Na kraju brojnim vjernicima obratio se i zlatomisnik Lasić koji je rekao kako mu je srce prepuno jer su mu se mladomisnički ideali ispunili. Zahvalio je svima s kojima je surađivao svih ovih godina, ali i svima onima koji su došli u katedralu kako bi s njime proslavili ovaj zlatni jubilej. „Pomozite mi molim vas svojim molitvama da ubuduće budem svećenik po Kristovom duhu i srcu, i aktivan djelatnik u vinogradu Gospodnjem do Božje volje. Hvala svim“, poručio je zlatomisnik.

Posebne riječi zahvale uputili su zlatomisniku Lasiću članovi katedralnih madrigalista koji su ovo posebno misno slavlje animirali pjesmom. A za dostojan nastup madrigalista kao i uvijek pobrinula se voditeljica Margit Cetinić. Što su i potvrdili završnom pjesmom „Do nebesa nek se ori“.

Uz brojne vjernike koji su ispunili katedralu, bili su i predstavnici lokalne političke vlasti, lokalnih vjerskih zajednica, bivši gradonačelnik Andro Vlahušić te europarlamentarka Dubravka Šuica.

Dr. don Stanko Lasić rođen je u Jarama kod Širokog Brijega 1942. godine. Pučku školu pohađao je u rodnom mjestu, gimnaziju na Širokom Brijegu do 1957. godine, a potom u Dubrovačkom sjemeništu do 1961. Teologiju je studirao u Zadru i Splitu. Za svećenika je zaređen 9. lipnja 1967. u Splitu.

Prvu službu započeo je u kolovozu 1968. u Dubrovniku, kao bilježnik u Biskupskom ordinarijatu i biskupov tajnik. Kroz to vrijeme brinuo je i za župu Osojnik. U ožujku 1971. postao je župnik u Smokvici i na toj službi proveo je gotovo dvadeset godina. Jedno vrijeme upravljao je i župom Čara. Uz pastoralni rad u župama Smokvica i Čara studirao je moralnu teologiju na Papinskoj akademiji Alfonsiana u Rimu gdje je 1984. doktorirao. Na Korčuli je ostao do listopada 1990. godine, a u studenom 1990. godine imenovan je katedralnim župnikom i tu službu vrši i danas. Uz službu na župi bio je i asistent na katedri moralne teologije u Splitskoj bogosloviji, te predavač na teološkim institutima u Splitu, Mostaru i Dubrovniku. Od 2004. do 2010. godine vršio je dužnost dekana Dubrovačkog dekanata. Bio je pročelnik Vijeća za obitelj, duhovnik dubrovačke podružnice Hrvatskog katoličkog liječničkog društva, vjeroučitelj u dubrovačkoj gimnaziji. Od 2014. godine uz katedralnu župu upravlja i župom sv. Andrija-Pile, kanonik je Stolnog kaptola od njegovog obnavljanja 2016. godine. Dubrovački biskup Mate Uzinić u veljači 2017. godine imenovao ga je generalnim vikarom Dubrovačke biskupije.

Sve vrijeme svog župnikovanja rado organizira brojne događaje duhovnog i kulturnog karaktera, te vodi hodočasnike u različita svetišta.

Predstavljena knjiga „Župnikovi zapisi i sjećanja“ dr. don Stanka Lasića

Dubrovnik, 4.8.2017. (IKA) - „Župnikovi zapisi i sjećanja“ naziv je knjige autora dr. don Stanka Lasića koja je predstavljena u petak 4. kolovoza u atriju Palače Sponza u Dubrovniku. Uz autora knjigu su javnosti predstavili i dr. don Ante Pavlović, profesor religijske pedagogije i katehetike na KBF-u u Sarajevu, dr. Ivica Prlender, docent na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu i bivši intendant Dubrovačkih ljetnih igara, te dr. Katarina Horvat-Levaj, znanstvena savjetnica na Institutu za povijest umjetnosti u Zagrebu i glavna urednica monografije o dubrovačkoj katedrali. Knjiga je predstavljena u sklopu programa 68. dubrovačkih ljetnih igara, a predstavljanje je moderirao Petar Marija Radelj. Večer je ujedno zamišljena kao svojevrsan hommage životu don Stanka Lasića.

Profesor religijske pedagogije i katehetike Pavlović javnosti je nabrojao brojne značajne stavke iz knjige dr. don Stanka Lasića. Istaknuo je kako je autor u knjizi riječima i primjerima po preminulim i živim svjedocima pokazao da samo etička i kršćanska moralna uporišta i načela utemeljena u razumu i objavi mogu biti istinski temelj boljeg i pravednijeg društva. Dodao je i kako se ova knjiga pridružuje bogatoj dubrovačkoj i hrvatskoj, crkvenoj i kulturnoj baštini te da „ju nije moguće zaobići, osobito u istraživanju i prosudbi crkvenoga i društvenoga života na području Dubrovačke biskupije u posljednjih sedamdesetak godina“.

„Knjiga zrcali nesvakidašnju osobnost autora. Kada vidimo koliko je široki raspon djelatnosti ima don Stanko, čime se sve bavio i što je sve uspješno ostvario, možemo reći da je time nadmašio i najangažiranijeg svećenika. Da bi za takvo nešto bilo potrebno više od pola stoljeća možda i više od jednoga života“, rekla je znanstvena savjetnica dr. Horvat-Levaj. Za autora je još rekla kako je neumorni promicatelj i obnovitelj kršćanske i sakralne baštine, te da je imao veliku zaslugu u tome što je monografija dubrovačke katedrale ugledala svjetlo dana.

Dr. Prlender istaknuo je kako je u knjizi dominantan dokumentaristički pristup tekstovima te da o autoru jako puno govori to što je u brojnim literarnim portretima pružio jednak tretman kako svećenicima i biskupima, tako i crkvinarima i zvonarima. „Ako je nešto mjera uspjeha dragi don Stanko, onda se možemo složiti da ste svojim dubrovačkim desetljećima postali osoba duboko utkana u Grad i koja je stvarni njezin važan i dragocjen dio“.

Na kraju se okupljenima obratio i sam autor Lasić koji je zahvalio predavačima što su mu iskazali čast pristavši sudjelovati na ovom događanju, svima onima koji su pomogli da se ova knjiga objavi, ali i svima onima koji su došli u Sponzu na predstavljanje. Dodao je i kako je ovom knjigom želio ponuditi javnosti sliku i portret jednog svećenika koji se kao župnik 50 godina trudio predano služiti Bogu i biti blizak ljudima.

Ova knjiga memoarsko-dnevničke proze podijeljena je, na nešto više od 600 stranica, u tri velike cjeline koje odgovaraju i životnome putu don Stanka Lasića. Prva govori o rodnome kraju u Hercegovini, obiteljskome porijeklu, dječastvu i odrastanju te dolasku na školovanje u dubrovačko sjemenište, a drugi dio posvećen je otoku Korčuli na kojemu je don Stanko bio župnikom u mjestima Čara i Smokvica skoro dvadeset godina. Treći, najveći dio knjige, posvećen je Dubrovniku, gradu koji je po njemu „susretište svjetova i grad neiscrpne tradicije“ i u kojemu bez prekida djeluje već skoro trideset godina.

Kroz sve tri cjeline isprepliću se osobna sjećanja s opisima njegova svećeničkog rada u mjestima u kojima je djelovao.

Tako se u knjizi mogu naći brojni nekrolozi i govori na vjenčanjima, krštenjima, obljetnicama i drugim prigodama, kao i biografije nekih ljudi s kojima je don Stanko surađivao. Između ostalog se mogu pročitati i tekstovi o smokvičkoj „Kumpaniji“, zapisi iz ratnoga Dubrovnika ili stručna rasprava o restauraciji glavnoga oltara dubrovačke katedrale. Knjiga kroz biografske zapise don Stanka Lasića daje i svojevrsnu kroniku dijela događanja u Dubrovačkoj biskupiji u proteklom polustoljetnom razdoblju. Mogu se vidjeti i brojne fotografije iz života župnika Lasića, ali i s raznih događanja u župama u kojima je djelovao. Župnik Lasić u svojoj knjizi prisjetio se i svih biskupa koji su stolovali u dubrovačkoj katedrali, kanonika i rektora katedrale, te bojnih vrijednih suradnika laika.

Knjiga je izdana u 700 primjeraka, nakladnik je Dubrovačka biskupija, uredio ju je dr. Ante Šoljić, a lektorirala Mirjana Žeravica.

Povod za objavljivanje knjige bilo je i obilježavanje 50 godina svećeničkog djelovanja koje je župnik Lasić istog dana proslavio misnim slavljem u dubrovačkoj katedrali.

Brzjav sućuti predsjednika Hrvatske redovničke konferencije u povodu smrti fra Bonaventure Dude

Otišao je posljednji velikan. Otišao je da bude sa svojim prijateljima Tomislavom Šagi-Bunićem, Josipom Turčinovićem i Vjekoslavom Bajsićem. Otišao je da tamo, u onostranosti, dovrši ono velebno djelo koje je s njima ovdje na zemlji započeo

Zagreb, 5.8.2017. (IKA) – Fra Jure Šarčević je u ime Hrvatske redovničke konferencije, u ime redovnika Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda B. Mandića i svoje osobno, uputio izraze sućuti u povodu smrti fra Bonaventure Duda provincijalu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku i redovnicima te provincije. Izrazio je „iskrenu bratsku, prijateljsku i kršćansku sućut povodom smrti ljubljenog brata našega, oca i učitelja Bonaventure Duda, uglednog i zaslužnog člana Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda i Crkve u hrvatskom narodu“.

Sve nas je iznenadio i ražalostio njegov odlazak premda ga je Gospodin obdario visokim i rijetko plodnim godinama. Kad sam na putu, u automobilu, čuo vijest o smrti brata Bonaventure, rekao sam: Bože, hvala Ti! I odmah mi je kroz glavu proletjela misao: Otišao je posljednji velikan. Otišao je da bude sa svojim prijateljima Tomislavom Šagi-Bunićem, Josipom Turčinovićem i Vjekoslavom Bajsićem. Otišao je da tamo, u onostranosti, dovrši ono velebno djelo koje je s njima ovdje na zemlji započeo.

Zajedno s pokojnim Šagi-Bunićem, i ostalima, o. Duda je, tako smo ga najradije zvali, bio veliki Božji dar svima nama. Sada, kad se, voljom Božjom, preselio k Ocu nebeskom, bit će nam još od veće pomoći. Svojim neizmjernim doprinosom, Bonaventura je zadužio ne samo hrvatsko redovništvo, nego i cijelu Crkvu u našem narodu pa i šire. Milosrdnom Bogu Ocu upravljamo zahvalnu molitvu za brata našega Bonaventuru i molimo ga da hrvatskom redovništvu i Crkvi pošalje barem jedno novo zvanje koje će se, poput njega, do kraja žrtvovati da drugi uspiju.

Preporučujemo Božjemu milosrđu brata Bonaventuru moleći da se i na njemu ispune riječi proroka Danijela: „Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti kao zvijezde navijeke, u svu vječnost“, ističe u pismu kapucinski provincijal Šarčević.

Misno slavlje u Kninu

Isprosimo molitvom da nas ne ujedinjuje samo nevolja, nego istinska želja za izgradnjom boljeg svijeta, bolje domovine, boljih odnosa, svakog ljudskog napretka, potaknuo biskup Rogić na misi u sklopu proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja, 22. obljetnice „Oluje“ i blagdana zaštitnice Vojnoga ordinarijata

Knin, 5.8.2017. (IKA) – U sklopu središnje proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i 22. obljetnice vojno-redarstvene operacije „Oluja“ slavljena je 5. kolovoza svečana misa u Kninu. Vojni ordinarijat (Vojno-redarstvena biskupija) u Republici Hrvatskoj koji ove godine obilježava dvadesetu obljetnicu utemeljenja, istoga dana u Kninu je proslavio blagdan svoje nebeske zaštitnice Gospe velikoga hrvatskog krsnog zavjeta. Misno slavlje u crkvi Gospe velikoga hrvatskog krsnog zavjeta predvodio je vojni biskup Jure Bogdan. Koncelebrirali su šibenski biskup Tomislav Rogić, umirovljeni šibenski biskup Ante Ivas, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman, generalni vikar Vojnoga ordinarijata o. Jakov Mamić OCD, biskupski vikar za pastoral u Ministarstvu obrane don Marko Medo, biskupski vikar za pastoral u MUP-u fra Frano Musić OFM, vojni i policijski kapelani, kninski župnik fra Marko Duran i drugi svećenici.

U homiliji je biskup Rogić istaknuo da su došli u tu crkvu „svemogućem Bogu izreći svoju zahvalnost: za dar vjere, za dar Domovine, za dar slobode i pobjede, za dar žrtve tolikih branitelja koji su bili spremni dati život da bi naš narod imao budućnost, da bi imao slobodu i slobodnu Domovinu, Hrvatsku“. Osvrnuvši se na događaje kroz koje je prolazio hrvatski narod, šibenski biskup istaknuo je: „Ako smo kroz prošle nevolje trpjeli i iz njih izišli, prevladali ih Božjom pomoću, snagom vjere i požrtvovnosti, zajedništvom koje je tako čudesno krasilo cijeli narod tih najtežih godina, zašto bi toga danas uzmanjkalo?“

„Sveti Pavao piše: 'da se ne bismo uzdali u same sebe, nego u Boga koji uskrisuje mrtve' i da nas to zajedništvo vjere pokrene, još više ujedini – ne u mudrosti ljudskoj – tjelesnoj, nego u Božjoj milosti. Vjera da nas učini boljima, velikodušnjima, požrtvovnijima u istinskoj bratskoj ljubavi jednih za druge. Pa to nije nemoguće, već se toliko puta dogodilo i događa. Sjetimo se samo posljednjih požara, pokazane požrtvovnosti i jedinstva vatrogasaca, pilota, vojske i naroda. Isprosimo molitvom da nas ne ujedinjuje samo nevolja, nego istinska želja za izgradnjom boljeg svijeta, boljih odnosa, bolje domovine, svakog ljudskog napretka“, potaknuo je biskup Rogić.

„Ako budemo barem malo više živjeli iz vjere i pouzdanja u Boga - od onih vrijednosti koje proistječu iz našeg krsnog zavjeta: bogoljublje, domoljublje i bratoljublje – zajedništvo u slozi. Ako to budemo znali svjedočiti i na mlađe vjeru prenositi sigurno možemo graditi bolju budućnost da se i oni koji su je pošli drugdje tražiti vrata u domovinu. Sigurno će se tada i naše mlade obitelji otvoriti životu, prihvaćati novi život. Ne smijemo od toga odustati. Samo zrno one ljubavi u svakome od nas - koju je svjedočio bl. kardinal Alojzije Stepinac kad je rekao da se u ljubavi prema hrvatskom narodu od nikoga ne da natkriliti - bit će dovoljno da izgrađujemo civilizaciju ljubavi i života. Svaki uloženi napor, svaka iskazana požrtvovnost i velikodušnost, svaka sposobnost pojedinca ugrađena u to, svaki novi uspjeh – uvelike će opravdati i podnesene žrtve, učiniti ih još vrednijima“, rekao je biskup Rogić.

Istaknuo je da hrvatski narod, od stoljeća sedmog, ima svoju uporišnu točku, svoj oslonac i sigurnost u vjeri u Boga Stvoritelja i Otkupitelja, Gospodara svijeta i vjekova. Vjera

u trojedinog Boga, Oca, Sina i Svetoga Duha, vjera koju nam je Krist navijestio, objavio i svojom smrću i slavnim uskrsnućem učvrstio. Vjera u kojoj smo kršteni i Bogu posvećeni. Stoljećima naš narod bio je spreman umrijeti za „Krst časni i slobodu zlatnu“. Od kada je vjere u našem narodu, otada i pobožnost Blaženoj Djevici Mariji. Kroz stoljeća nižu se crkve i svetišta njoj u čast. Hrvatska je – danas bi se reklo – umrežena crkvama i svetištima u čast Blažene Djevice Marije. U ovoj crkvi to se nekako sažima u jedno: i krsni zavjet – i pobožnost nebeskoj Majci – i naša povijest – i naša stradanja – i izbavljenja koja nam po Marijinu zagovoru i baš na njezine blagdane podari Bog, rekao je biskup Rogić.

Na kraju mise kninski župnik Duran izrazio je radost, ponos i zahvalnost svima koji su došli na proslavu u Knin, poželjevši da „svi budemo bliži idealima za koje su se borili naši branitelji“.

Poslužitelji kod oltara bili su vojni kadeti s Hrvatskoga vojnog učilišta i mladi hrvatski policajci iz Policijske akademije. Liturgijsko pjevanje animirali su klapa HRM sv. Juraj i mješoviti zbor župe u Kninu.

Na misi su bili predsjednik Hrvatskoga sabora Gordan Jandroković, predsjednik Vlade Andrej Plenković, ministar obrane Damir Krstičević, ministar unutarnjih poslova Davor Božinović, ministar hrvatski branitelja Tomo Medved i drugi ministri, saborski zastupnici, predstavnici Hrvatske vojske i policije, predstavnici županijske i gradske vlasti, javnih ustanova, branitelji i brojni vjernici.

Polaganje doživotnih zavjeta i proslava redovničkih jubileja kćeri Božje ljubavi

Zagreb, 5.8.2017. (IKA) – Članica Družbe kćeri Božje ljubavi s. M. Mihaela Purgar položila je doživotne zavjete, dvije redovnice proslavile su 25 godina redovničkih zavjeta, deset redovnica proslavilo je 50 godina vjernog služenja Gospodinu po zavjetima čistoće, siromaštva i poslušnosti, a s. Andrea Mikičić proslavila je 60 godina redovništva na blagdan Majke Divne, u subotu 5. kolovoza, u župnoj crkvi Rođenja Blažene Djevice Marije u Granešini.

Euharistijsko slavlje predvodio je umirovljeni zagrebački pomoćni biskup Valentin Pozaić. Koncelebrirali su vlč. Ivica Horvat, župnik župe Svih svetih (Beletinec, Varaždinska biskupija), i domaći župnik vlč. Josip Balog.

S. M. Mihaela Purgar, rodom iz župe Svih svetih iz Beletinca (Varaždinska biskupija) je nakon pet godina juniroata pred s. Gordanom Igrec, provincijalnom glavaricom izrekla svoj doživotni „da“ Gospodinu u Družbi kćeri Božje ljubavi.

Srebrni jubilej zavjeta proslavile su s. Katarina Maroš i s. M. Blanka Lučić.

Zlatni jubilej zavjeta proslavile su: s. M. Zdravka Ravlić, s. M. Savija Lukač, s. M. Branimira Prcela, s. M. Bogumila Blaži, s. M. Iva Novaković, s. M. Miroljuba Anđelić, s. M. Većeslava Radošević, s. M. Dragojla Tokić, s. M. Zvonimira Nikolić i s. M. Melita Kolar. Proslavi toga jubileja nisu nazočile s. M. Ana Pavić i s. M. Ladislava Kamber.

Slavlju doživotnih zavjeta i proslavi jubileja nazočilo je 50-ak sestara iz različitih dijelova Provincije te rodbina i prijatelji slavljenica.

Nakon euharistijskog slavlja proslava je nastavljena za obiteljskim stolom u dvorani Duhovnog centra.

Istoga dana na jutarnjoj misi u samostanskoj kapeli Svetog Josipa u Granešini, pred provincijalnom glavaricom, tri sestre juniorke obnovile su svoje zavjete.

Premijer Plenković uputio sućut u povodu smrti fra Bonaventure Dude

Zagreb, 5.8.2017. (IKA) - Predsjednik Vlade RH Andrej Plenković uputio sućut provincijalu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku u povodu smrti fra Bonaventure Dude, u kojoj ističe: „S tugom sam primio vijest o smrti fra Bonaventure Dude, jednog od najznačajnijih hrvatskih teologa. Bio je istaknuti biblijski prevoditelj, osnivač Kršćanske sadašnjosti, pokretač Glasa Koncila, franjevac-svećenik čije su se propovijedi u crkvi Sv. Franje na Kaptolu desetljećima slušale s osobitom pozornošću. Jedan od najuglednijih suvremenih crkvenih govornika i prvak hrvatske teološke misli dobitnik je znanstvene nagrade 'Annales Pilar', ali u svojih 76 godina redovništva i 68 svećeništva ostao je skroman i samozatajan. Sjećat ćemo se fra Bonaventure Dude, njegove jednostavnosti, strpljenja i savjeta”.

„Croatia rediviva ča-kaj-što” 27. put u Selcima na Braču

Selca, 5.8.2017. (IKA) – Svehrvatska jezično-pjesnička smotra „Croatia rediviva ča-kaj-što” koju je godine 1991. utemeljio dr. Drago Štambuk, bivši veleposlanik RH u Saveznoj Republici u Brazilu, održana je 27. put u Selcima na Braču, 5. kolovoza, i to na popularnoj Pijaci, kako je zovu, „za oltarom hrvatskoga pjesništva”. Na ovogodišnjoj jezično-pjesničkoj smotri sudjelovalo je gotovo trideset pjesnika, među kojima čakavci: Vjekoslava Jurdana, Zvonimir Sutlović, Silvija Buvinić, Vlasta Vrandečić – Lebarić, zatim kajkavci Božica Brkan, Vera Grgac, Marko Gregur, Goran Gatalica te štokavci Franjo Nagulov, Zoran Kršul, Nada Topić, Sanja Baković, Erika Bijač, Katarina Jakšić, Stanka Gjurić, Acija Alfirević i drugi. „Stigosmo i do 27. smotre koju u palindromskoj godini domovinskoga rata 1991. nazvasmo Croatia rediviva, što znači oživjela Hrvatska, pa ne bez ponosa ističem njezinu zrelu dugovječnost kao i odlučnost organizacijskih joj struktura: Općine Selca, Hrvatskog sastanka i udruge Croatia rediviva, duboko svjesni njena značaja, koje smotrinu trajnost i jačanje drže visoko na svojim podsjetnicima”, istaknuo je utemeljitelj smotre dr. Štambuk u uvodnom govoru, podsjetivši da se jezično-pjesnička smotra održava u spomen na paljenja Selaca od talijanske okupacijske vojske, 9. kolovoza 1943. „Prisjetimo se stoga svih onih koji se žrtvovali za ovo malo veliko mjesto i širu domovinu u sljednim agresijama kojima hrvatski narod bje izložen kroz svoju nemilu i krvavu povijest”, poručio je hrvatski pjesnik i liječnik. „U ovom blaženom kamenom gnijezdu, pod zvjezdanim nebom, uviđamo što nam i kakav nam jezik jest, uživamo u njegovom trojstvenom, i među slavenskim jezicima rijetkom, skladu; potičemo lingvističko i političko zajedništvo svoje složene domovine, njen rast u pamćenju, obnoviteljske pobude i podstrek, a nadasve vijornu joj plemenitost. Živjela nam Croatia rediviva, oživio nam preko nje i s njom naš trojstveni jezik, a s njime i pjesnička riječ; nek jača nam svijest o povijesnim nedaćama, njenim uzrocima, saberimo kroz iskustvo mudrost za budućnost koja bit će sukladna našem narodnom biću i potrebama. Sursum corda! Gore srca”, poručio je brački pjesnik i liječnik dr. Štambuk. Poslije tradicionalnoga čitanja „Masline” hrvatskoga pjesnika Vladimira Nazora u izvedbi Čarne Kršul Kerekeš, otkrivena je ploča prošlogodišnjega ovjenčanika Delimira Rešickoga. Povjerenstvo ovogodišnje smotre na kraju pjesničkog maratona odlučilo je da se ovjenča istaknutoga hrvatskog pjesnika i dragovoljca Domovinskoga rata Tomislava Domovića čiji će stihovi biti uklesani na Zid od poezije na središnjemu Trgu Stjepana Radića.

20 godina Kuće susreta Tabor u Samoboru

U Taboru su proteklih 20 godina mnogi otkrili svoj poziv, poslanje, doživjeli obraćenje ili obnovili svoju vjeru

Samobor, 6.8.2017. (IKA) - Blagdan Preobraženja Gospodnjega slavi se i kao dan Kuće susreta Tabor u Samoboru. Utemeljena je početkom kolovoza 1997. godine dolaskom fra Zvezdana Linića u samoborski franjevački samostan. Tamo je on započeo rad u Kući koju je na čast Gospodinova preobraženja prozvao „Tabor”. Dvadesetu obljetnicu djelovanja Kuća je obilježila seminarom od 3. do 6. kolovoza pod geslom „Ovo je Sin moj, Ljubljeni, slušajte ga!” Misa zahvale za 20 godina slavljenja je u predvečerje blagdana Preobraženja, 5. kolovoza, a predvodio ju je nasljednik fra Zvezdana, sadašnji voditelj Tabora fra Ivan Matić. U misi su sudjelovali sudionici seminara, te vjernici Samobora, Zagreba, Splita, Varaždina. Pjevanje je animirao Davor Terzić, duhovni kantautor iz Rovinja, i sam zauzeti pratitelj duhovnih seminara u Taboru.

Zahvaljujući za živote o. Zvezdana Linića, ali i nedavno preminuloga o. Bonaventure Dude koji je na blagoslovu Kuće susreta Tabor 1997. godine propovijedao, fra Ivan je u misi Gospodinu prikazao sve milosne trenutke koji su obilježili dva desetljeća Kuće koju je nazvao „duhovnom oazom našega naroda”. Istaknuo je: „Kroz ovih 20 godina kroz Tabor su prošli brojni ljudi koji su upravo na ovom mjestu susreli živoga Boga, doživjeli svoju preobrazbu, te tako otkrili u svome životu čudesnu Božju blizinu, njegovu ljubav i dobrotu”.

Budući da je misa slavljenja na Dan pobjede, domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, posebno se molilo za domovinu, jer „Tabor je mjesto u kojem su i mnogi naši branitelji i članovi njihovih obitelji pronašli svoju duhovnu okrepku i mir”, istaknuo je fra Ivan Matić. Gledajući, pak, poslanje ove Kuće u svjetlu blagdana na koji je utemeljena, fra Ivan je rekao: „Tabor je mjesto susreta Boga i čovjeka, mjesto duhovne obnove našega naroda. Ovdje se, za euharistijskim stolom, događa naša preobrazba. Tu možemo ugledali lice Božje, lice Gospodina našega Isusa Krista, spoznati vlastito dostojanstvo, zatim ga prepoznati u drugima i shvatiti da smo mi međusobno braća i sestre”. Zato je fra Ivan Preobraženje nazvao i blagdanom Božje obitelji, blagdanom „svih onih koji dolaze u srce Sina Božjega želeći se u njemu oblikovati kako bi mu bili slični i kako bi djelovali kao Isus, kako bi bili djelotvorni u vjeri i tako prepoznali potrebe bližnjih, usamljenih, bolesnih, bili im blizu i tako svojom djelotvornom ljubavlju preobraziti srce brata i sestre. Preobraženi snagom Isusove ljubavi pozvani smo pomoći jedni drugima preobraziti se i postati slični Isusu. To je u dubini našega kršćanskog poziva, biti Kristov, živjeti Krista, nositi ga i svjedočiti”.

U Taboru su proteklih 20 godina mnogi otkrili svoj poziv, poslanje, doživjeli obraćenje ili obnovili svoju vjeru, vratili se u krilo Crkve i intenzivnije počeli živjeti sakramentalni život, te zaista možemo reći – „ovdje se događa Krist”. Sve je to moguće jer se „događa objava Božja u srcima ljudi i radost susreta, Bog je taj koji oprašta, liječi, ozdravlja”, zaključio je voditelj Kuće fra Ivan Matić.

Na sam dan Tabora, u nedjelju 6. kolovoza, blagdansko euharistijsko slavlje predvodio je provincijalni ministar Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Ilija Vrdoljak. Do kraja 2017. godine, 20. obljetnica djelovanja Kuće susreta Tabor bit će obilježena s više seminara, te posebno Koncertom zahvalnosti 1. listopada u Sportskoj dvorani u Samoboru. Također, preporuča se i seminar uz obljetnicu smrti o. Zvezdana, od 7. do 10. prosinca. U planu je i obnova Tabora – izgradnja veće dvorane za nove seminare i programe Kuće.

Vlč. Ivan Čurić zahvalio za 40 godina svećeništva

Donji Miholjac, 6.8.2017. (IKA/TU) - Vlč. Ivan Čurić, umirovljeni svećenik Vrhbosanske nadbiskupije, obilježio je 6. kolovoza u župi sv. Mihaela arkandela u Donjem Miholjcu 40 godina svećeništva. Slavljenik je, uz domaćeg župnika Josipa Antolovića, predvodio misno slavlje koje je započeo riječima: „40 godina svećeništva veliki je dar Božji. Sutra, 7. kolovoza punih je 40 godina od moje mlade mise koju sam slavio u ovoj crkvi. Današnjom misom želim, prije svega, zahvaliti za dar svećeništva. Ovo je zahvalni, a ne slavljenički dan. Najprije zahvaljujem Bogu, zatim roditeljima, sestrama, bratu i svim dobročiniteljima, rodbini od koje je ovdje nazočno njih oko 50, braći svećenicima, redovnicama i svim župljanima Donjeg Miholjca na molitvama kojima su me pratili. Za sve naše pokojne, a i žive slavim ovu misu. Svima od srca hvala!"

Župnik Antolović u propovijedi se osvrnuo na životni put vlč. Čurića, rođenog i krštenog 1950. godine u župi Novi Šeher u BiH. U ranoj mladosti s roditeljima je doselio u Donji Miholjac i tu završio osnovnu školu. Zatim je završio Dječjačko sjemenište u Zagrebu, Bogosloviju u Đakovu i kasnije u Sarajevu, gdje je 10. srpnja 1977. godine zaređen za svećenika. Nakon kratke službe župnog vikara postaje tajnik Barske nadbiskupije. Od 1. kolovoza 1982. godine obavlja službu župnika u Haljinjčima u BiH. Godine 1989. odlazi u njemačku Biskupiju Augsburg, a zatim u švicarsku Biskupiju Chur gdje je protekle godine i umirovljen. „Braćo i sestre, mogu danas posvjedočiti da sam u vlč. Čuriću uvijek nalazio svećenika predanog i revnog, koji je spremno prihvaćao predvoditi misna slavlja i propovijedati u našoj župi kada god sam ga to zamolio. Neka dobri Bog vlč. Ivana i nadalje uzdrži u dobrom zdravlju i raspoloženju, i neka ga prati svojim blagoslovom i do 50-te godine svećeništva!", rekao je vlč. Antolović.

Na kraju mise vlč. Čurić još je jednom zahvalio svima koji su pridonijeli slavlju, napose župnom zboru Sv. Cecilija, pod vodstvom s. Marije Bajić, koji je pjesmom uz orguljsku pratnju animirao ovo misno slavlje. „Još jednom hvala svima za ovaj dan - pjevačima, redovnicama, ministrantima, a ponajprije dragom Bogu jer da me On nije pratio, ne znam bih li do ovdje došao", rekao je vlč. Čurić. Nakon mise, slavljenik je ispred crkve za vjernike priredio mali domjenak.

Biskup Komarica predvodio slavlje u Petrinji

Petrinja, 6.8.2017. (IKA) - Blagdan Preobraženja Gospodnjeg svečano je 6. kolovoza proslavila istoimena petrinjska župa, koja nosi svoje ime na vječni spomen oslobođenja Petrinje u Domovinskom ratu 6. kolovoza 1995. godine. Svečano misno slavlje u naselju Slatina, na gradilištu nove župne crkve, predvodio je banjolučki biskup Franjo Komarica u zajedništvu s domaćim župnikom Josipom Karasom i svećenicima Petrinjskoga dekanata. Na početku sve okupljene vjernike, hodočasnike iz drugih petrinjskih župa, predstavnike javnog i društvenog života i brojne branitelje pozdravio je župnik Karas, podsjetivši kako je upravo taj dio Petrinje u ratu postao novi dom mnogim prognanim vjernicima iz Banjolučke biskupije.

U propovijedi biskup Komarica govorio je o vjerodostojnosti kršćana, položaju Hrvata u Bosni i Hercegovini te krizi vrijednosti u Europi. Uputio je i riječi utjehe i ohrabrenja vjernicima Hrvatima iz BiH koji su se ovdje doselili prije dvadesetak godina. Govoreći o kršćanskom životu, biskup je pozvao na poštovanje Božjih zapovijedi: „Hrvatski narode, katolički narode, katolička Europo, Bog se objavljeni neće dati ismijavati, a ti ga ismijavaš. Kako ga ismijavaš? Ako se ne držiš onoga što jesi. Kažeš da si katolik i kršćanin, a što ti

to znači? Biti kršćanin znači biti na strani Boga, a Bog je život, biti na strani ljubavi jer Bog je ljubav, biti na strani mira jer Bog je mir", poručio je biskup.

Govoreći o sudbini Hrvata iz Bosne, biskup Komarica rekao je kako mu nikako nije jasno kako netko može narediti iseljavanje jednog naroda kao što je učinjeno u Bosni i Hercegovini? „To je najplodniji dio Bosne. Kažem domaćim političarima, jer vam je Bog oduzeo pamet? Što radite, kako se poigravate s narodima i sa zemljom? Zašto je Posavina pusta, zašto je banjolučki kraj pust, zašto se ponovno pustoši srednja Bosna i livanjski i duvanjski kraj? Doći će jedan novi narod u cijeli taj kraj. A ovo je Bogom blagoslovljena zemlja. Blagoslovljena je za tebe čovječe, a ti si rekao: 'Đavao je jači, ja bježim'. Đavao je jači danas, a sutra će Bog biti jači. Bog nije uzeo kandžiju pa će tući đavla, nego će ljubavlju slomiti mržnju. To se očekuje od kršćanina, katolika, Hrvata i u Bosni i Hercegovini i gdje god on bio, da promiče civilizaciju ljubavi", zaključio je biskup Komarica.

Na kraju je u ime župljana pozdravne riječi uputila članica Pastoralnog vijeća Željka Žugaj. Zahvalila je biskupu što je ohrabrio vjernike nakon čega mu je uručen i prigodan dar s petrinjskim suvenirima i simbolima.

Predsjednik HBK nadbiskup Puljić izrazio sućut u povodu smrti fra Bonaventure Dude

U svim njegovim djelima i riječima bila je prepoznatljiva njegova franjevačka jednostavnost i velika ljubav prema Crkvi i hrvatskom narodu

Zagreb, 7.8.2017. (IKA) – Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić je u povodu smrti fra Bonaventure Duda uputio izraze sućuti provincijalu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku sljedećeg sadržaja:

„U povodu smrti fra Bonaventure Duda, člana Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, u ime Hrvatske biskupske konferencije i u svoje osobno ime izražavam cijeloj Provinciji, Vama i rodbini fra Bonaventure svoju iskrenu sućut. Fra Bonaventura Duda ostat će u trajnom pamćenju Crkve u hrvatskom narodu po mnogočemu, a osobito kao ljubitelj Riječi, koju je svojim riječima i prijevodom učinio dostupnom na hrvatskom jeziku. Mnogim je generacijama kao profesor Svetoga pisma ulijevao ljubav prema Božjoj Riječi i poticao na druženje s istom Riječju, kako bi im ona bila putokazom kroz život. Naviještati Riječ, pisati o Riječi, istraživati Riječ, a nadalje vjerovati Riječi koja je u Isusu iz Nazareta, svijeta Razveselitelju, postala čovjekom, bilo je za o. Bonaventuru ishodište i cilj svakog njegovog djelovanja. O. Bonaventuri ću osobno biti zahvalan za svaki spremni odgovor na zamolbu ili traženje, bilo da se radi o predvođenju duhovnih vježbi, duhovnih obnova ili predavanja za svećenike. U svim njegovim djelima i riječima bila je prepoznatljiva njegova franjevačka jednostavnost i velika ljubav prema Crkvi i hrvatskom narodu. Njegovu plemenitu dušu preporučamo Božjem neizmjernom milosrđu u koje je vjerovao, nadahnjujući se stihovima svoga subrata i imenjaka fra Bonaventure Čuka da je Božje srce veće i od malenog neba i svih naših slabosti. Gospodin neka mu daruje vječnu radost u svom zajedništvu, a svima koji tuguju za njim utjehu i snagu u ovim trenucima ovozemnog rastanka s njim".

Komemoracija za fra Bonaventuru Dudu

Bio je oduševljen svetim Franjom i pravi je njegov učenik - Bio je čovjek vjere i Crkve, zadužio je Crkvu, cijelu zajednicu, hrvatsku kulturu i hrvatsku znanost - Bio je čovjek kojemu je Bog dao dobrotu, mudrost, razbor, razmijevanje sugovornika, strpljivost da njegov glas ne ostane vapijući u pustinji, nego da pokuca na vrata uma i proдре do dubine ljudske naravi

Zagreb, 7.8.2017. (IKA) - Najdražom pjesmom „Hoću li i ja u raj“ fra Bonaventure Duda započeo je 7. kolovoza u crkvi Sv. Franje u Zagrebu svečani komemorativni čin u čast tom duhovnom velikanu, koji je u 94. godini života, 76. redovništva i 68. svećeništva preminuo u jutarnjim satima 3. kolovoza u franjevačkom samostanu u Varaždinu, gdje je proveo posljednje godine života.

Nakon izvedbe fra Miroslava Petraca, OFM, moderator prof. dr. Mario Cifrak, OFM, dekan zagrebačkog KBF-a, pozdravio je mnogobrojne vjernike koji su do posljednjeg mjesta ispunili franjevačku crkvu na Kaptolu. U uvodnom dijelu istaknuo je: „Prošlog mjeseca, 17. srpnja, s fra Bonaventurom proslavili smo njegov imendan. Na kraju nam je rekao: Doviđenja u nebu!“ Izraze sućuti uputio je zagrebački gradonačelnik Milan Bandić, a nakon njega, isto to je učinio i akademik Zvonko Kusić, predsjednik HAZU-a.

Usljedila su sjećanja na fra Bonaventuru njegove braće, prijatelja i suradnika: akademika Josipa Bratulića, prof. dr. Petera Kuzmića, dekana Visokog evanđeoskog teološkog učilišta u Osijeku, te s. Finke Tomas, predstavnice provincijalke Milosrdnih sestara sv. Križa. Doc. dr. Darko Tepert, OFM, u ime pokojnikove redovničke braće s kojima je živio, brojnim okupljenima približio je njegov lik i djelo, osobito njegovu ljubav prema braći franjevcima.

„Rado nam je pripovijedao o svome redovničkom životu, od onih prvih dana kad je u Varaždinu bio kao sjemeništarač, preko mučnih godina Drugoga svjetskog rata i poraća, koje je kao bogoslov proveo u ovom samostanu na Kaptolu, do studija u Rimu gdje je njegov duhovni i redovnički rast osobito obilježio sluga Božji fra Aleksa Benigar, za čije se proglašenje blaženim tako snažno zauzimao. Posebno je živo bilo njegovo djelovanje među braćom u vrijeme i neposredno nakon Drugoga vatikanskog sabora. U duhu Koncila zalagao se za liturgijsku obnovu, ali i za obnovu redovničkog i cjelokupnog života Crkve. To, međutim, nije činio iz nekoga revolucionarnoga žara. Takvo što protivilo bi se sasvim njegovoj osobnosti i njegovoj duhovnosti. On je to činio iz žara odanosti i poslušnosti Kristu i Crkvi. Iz tih godina, a i kasnije, ne može se zaboraviti njegovo veliko prijateljstvo s fra Tomislavom Šagi-Bunićem. Kao plod njegova rada na obnovi svakako se ističe rad na novom prijevodu Svetog pisma. Može se reći da je on bio spiritus movens toga prijevoda, a dvije sobe na drugom katu našega samostana, gdje su tada boravili fra Bonaventura i fra Jerko Fućak, bile su i središte života samostana. Da fra Bonaventura nije bio čovjek otvorenih pogleda, čovjek dijaloga i čovjek otvorena srca za svakoga, teško bi bilo zamisliti zajednički rad najrazličitijih ljudi, bibličara, književnika i jezikoslovaca, koji su još k tome pripadali i suprotnim svjetonazorima. Kad je u našoj provinciji u postkoncilskom razdoblju došlo do previranja, koliko god po naravi bio nesklon sukobima, znao se zauzeti za ono što je držao bitnim, pa makar zbog toga trebao i trpjeti. Kad se za to ukazala prilika, bez ustezanja je počeo nastupati na radiju i televiziji, šireći tako radosnu vijest, osobito onim svojim širokim osmjehom. U vrijeme Domovinskog rata, zajedno s fra Zvezdanom i ostalom braćom ovoga samostana, učinio je ovu crkvu oazom molitve, ali je znao i sve nevolje dobro protumačiti u svjetlu evanđelja.

Za nas je on uvijek bio autoritet, ne samo kad je riječ o Svetom pismu, a često smo ga o tome ispitivali, nego i kad je riječ o franjevaštvu i o duhovnom životu. Mnogima je on, osobito, juniorima, bio duhovnik. Voljeli smo od njega tražiti savjet u svojim dvojabama. Svi smo ga kao braća osobito poštovali i njegovo nam je mišljenje bilo važno. Učili smo od njega u našoj svakodnevnici. Kad bi koji puta na našim samostanskim kapitulima dvojica braće imala suprotstavljena mišljenja, fra Bonaventura bi rekao: „I ti imaš pravo, i ti imaš pravo.“ Nastojao je tako uvažiti mišljenje i argumente svakoga, no onda bi dodao: „Ali ja ću reći ovako...“ To što bi on rekao, uvijek je bilo utemeljeno na realnosti i bilo je praktično, zapravo, obogaćeno velikim iskustvom. Kada je nešto tražio od poglavara, naročito od gvardijana, a obično je tražio za druge, ne za sebe, onda je svoju molbu uvijek završavao riječima: „Budi na miru.“ Premda je bilo jasno da mu je stalo, nije htio da se onaj drugi osjeti pritisnutim. Općenito se odlikovao finoćom u odnosu prema svima, pa tako i prema braći. Ako mu se koji puta dogodilo da je koga od braće nehotice povrijedio, kad bi toga postao svjestan, vraćao se sa suzom u oku tomu bratu kako bi se ispričao. Još bi mu i ruku poljubio.

Fra Bonaventura volio je braću. Kad god bi netko od nas išao nekamo propovijedati, držati predavanje ili duhovne vježbe, po povratku smo se šalili da najprije treba proći intervju. Fra Bonaventura je uvijek htio znati kako je bilo i kako je sve prošlo. Iskreno se radovao uspjehu svakoga brata, posljednjih godina ta ga je radost dovodila do suza. Radovao se svakom novom pothvatu u provinciji i svakoj knjizi koju bi neki brat objavio. Svaku je pročitao. I divio se. Volio je i naša bratska slavlja, osobito slavlja naših imendana, pa je tada rado sjedao za klavir u našoj blagovaonici kako bi pratio naše pjevanje. To je bio pravi glazbeni vatromet. Osobito je volio Božić. I po tome je bio pravi sin svetoga Franje. Osjetilo se to u crkvi, na misama, osjetili smo to i mi u samostanu. Dok smo u božićnom vremenu svoje obroke započinjali kojom božićnom pjesmom, fra Bonaventura nikako nije htio da se zaustavimo na jednoj ili dvije strofe. Uvijek bi zapjevao još koju. A tko se ne sjeća njegovih tumačenja hrvatskih božićnih pjesama?

Ako bih, pak, trebao reći kako je najbolje danas zamisliti fra Bonaventuru, onda je to za ovim ambonom. Mnogi stariji svećenici sjećaju se kako im je on na fakultetu tumačio perikope, svetopisamske odlomke koji su korišteni u liturgiji. Mi koji smo uz njega stasali u ovom samostanu, a mnogi smo ovdje bili kao juniori, mogli smo slušati uživo kako se tumači Božja riječ i od njega učiti. Njegovo tumačenje bilo je poticajno, nikad osuđujuće, uvijek kadro oduševiti za Krista. Kao bogoslovi, promatrali smo mnoge ljude koji su dolazili na nedjeljnu misu u jedanaest sati. Često je bilo onih koji su bili negdje na rubu vjere, možda čak i ateisti, ali su u njegovoj riječi našli poticaj i ohrabrenje. Neki su tako i zavoljeli Krista.

Fra Bonaventura znao je da propovjedaonica nije samo u crkvi, pa se zato rado susretao s ljudima. Već nakon mise, u vjeronaučnoj dvorani koju je on volio zvati „naša sobica“, bio je jedan takav susret. Htio je da se vjernici ondje zadrže, pa je nudio čaj i kavu. Mi koji smo mu tada pomagali lijevali smo napitke u plastične čaše. Danas u „našoj sobici“ te čaše bacamo, a fra Bonaventura ih je u nedjelju popodne prao, da bi onda rasprostro ručnik među svojim knjigama, pa na njemu sušio plastične čaše. I inače je živio siromašno. Ova propovjedaonica širila se i na hodočašća. Išao je s vjernicima na Sljeme, obilazio različita svetišta, ali uvijek su ta hodočašća imala i svoju kulturnu i povijesnu dimenziju. Često je propovijedao u marijanskim svetištima, osobito u Mariji Bistrici i na Trsatu koji je toliko volio. Braća su ga

rado pozivala i da propovijeda u drugim našim crkvama. Može se reći da je u svemu bio pravi manji brat, a opet otac svakome od nas. Bio je oduševljen svetim Franjom i pravi je njegov učenik. Kao što je sveti Franjo dopustio svetom Antunu da se bavi teologijom, ali pod uvjetom da ne ugasi duh svete molitve i pobožnosti, tako je i fra Bonaventura, uz djelovanje na fakultetu, uvijek bio revan u molitvi i pobožnosti. Volio je franjevačke svece i franjevačke blagdane, pa ne treba čuditi da mu je Gospodin dopustio da još na ovome svijetu proslavi Svetu Mariju Anđeosku – Porcijunkulu. Mnogočim je vezan uz tu crkvicu kod Asiza, koju je sveti Franjo toliko volio i častio. O njoj je fra Bonaventura ovako pisao: „Kad je Gospodin Franji 'darovao braću', kako sam veli u Oporuci, oko Sv. Marije Anđeoske razvija se njihova prva nastamba (1Bon 4,5). Tu bi se negdje, možda na lijepu prilazu bazilici, trebalo sakriti i u tišini čitati i čitati tolike prizore iz života prve braće koji se nižu u Miomirisnim cvjetićima. Ovamo se smješta i dirljiva priča kojom brat Franjo otkriva "ovčici Božjoj", bratu Leonu, u čemu je pravo veselje (Cvjet 8). Ovdje je u gluhoj noći Cvjetnice 1211. (1212.) godine Franjo s braćom dočekao Klaru, bjegunicu iz očinskoga doma da je zauvijek posveti Gospodinu (4Čel 8). Tu je jedne noći, 1216. godine, u žaru svoje zagovorničke molitve, hotеći sve ljude "poslati u nebo", potpomognut molitvama presvete Djevice, od Gospodina Isusa izmolio glasoviti Porcijunkulski oprost koji mu je doskora u Perugi potvrdio novoizabrani papa Honorije III... Ovo svoje najdraže mjesto na svijetu Franjo je posvetio blaženom smrću."

Toliko smo puta čuli od fra Bonaventure riječi pjesme: „Hoću li ja u raj?" Kad je sveti Franjo u Svetoj Mariji Anđeoskoj izmolio poznati Porcijunkulski oprost, objavio je građanima Asiza: „Želim vas sve poslati u raj!" Nadam se da je to, dan nakon Porcijunkule učinio i fra Bonaventuri. Uostalom, na stražnjem zidu Porcijunkule nalazi se freska koja prikazuje Kristovu smrt na križu. Ondje je i sveti Franjo koji grli noge raspetoga, ali ne Krista, nego desnoga razbojnika koji je s Kristom bio razapet. To je onaj kojemu je Krist s križa obećao: „Još ćeš danas biti sa mnom u raj!"

Jesam li ja to već kanonizirao našeg fra Bonaventuru? Nemam te ovlasti, ali postupio sam u njegovu stilu. Kad je slavio misu za nekoga pokojnika koji mu je bio poznat uvijek je o njemu tako lijepo znao govoriti, da smo mi, braća, među sobom znali reći: „Eno, opet kanonizira!" Volio je ljude i znao je prepoznati što je u njima dobro. Nije li to za raj?", zaključio je dr. Tepert.

Govoreći o zaslugama istaknutog hrvatskog franjevca, teologa i bibličara, predsjednik HAZU akademik Kusić istaknuo je da je Duda bio gigant hrvatskog duha. „Bio je karizmatička osoba, propovjednik kakvog nadaleko nije bilo. Kasnije je kao karizmatička osoba samom svojom pojavom slao poruku bez da išta govori. U jednoj je osobi spojio znanstvenu visinu, teološku dubinu i franjevačku jednostavnost. Svima je uspio govoriti razumljivo. Njegova jednostavnost plijenila je ljude. Postao je ikona, važan simbol i poruka Crkve, i u bivšem režimu nesklonom crkvi i u doba samostalne Hrvatske. U svim tim teškim vremenima znao je pristupiti čovjeku, a svoju dobrotu i ljubav prenijeti na ljude. Franjevci mogu biti ponosni što su imali takvog velikana. Bio je čovjek vjere i Crkve, zadužio je Crkvu, cijelu zajednicu, hrvatsku kulturu, hrvatsku znanost i Hrvatsku akademiju na čemu mu vječna slava i hvala, kazao je akademik Kusić.

Akademik Josip Bratulić za fra Bonaventuru rekao je da je bio prorok blage riječi: „Bio je sretnik kojeg su razumijeli učeni, priučeni i priprosti, u vjeri, nadi i ljubavi. Bio je čovjek kojemu je Bog dao dobrotu, mudrost, razbor,

razmijevanje sugovornika, strpljivost da njegov glas ne ostane vapijući u pustinji, nego da pokuca na vrata uma i prodre do dubine ljudske naravi", dodao je akademik Bratulić. Dekan Kuzmić istaknuo je Dudin ekumenski duh, a s. Finka Tomas iz reda Milosrdnih sestara svetog Križa podsjetila je na Dudine veze s tom redovničkom zajednicom od djetinjstva.

Glazbenim oproštajem od svog duhovnika, skladbom „Oče naš" skup su uveličali članovi Collegiuma pro musica sacra, a na kraju i zbor franjevačkih bogoslova s Kaptola s „Hvalospjevom stvorenja".

Na zagrebačkom groblju Mirogoj pokopan fra Bonaventura Duda

Rado su ga susretali ljudi različitih životnih putova, jer su osjećali da je prožet odgovorima na temeljna pitanja o postojanju, o rođenju i o smrti

Zagreb, 8.8.2017. (IKA) - U nazočnosti rodbine, redovničke braće franjevaca, delegacije mještana rodnog mjesta Kras na otoku Krku, te velikog mnoštva prijatelja, suradnika i svih onih koji su ga voljeli i poštovali, na zagrebačkom groblju Mirogoj 8. kolovoza pokopan je glasoviti franjevac i bibličar fra Bonaventura Duda, član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, koji je preminuo u jutarnjim satima 3. kolovoza u franjevačkom samostanu u Varaždinu, u u 94. godini života, 76. redovništva i 68. svećeništva.

Sprovodne obrede vodio je biskup Ivan Šaško, a sažalnicu zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića na početku je pročitao fra Darko Tepert. Kardinal ističe kako je fra Bonaventura kao svećenik, redovnik, predavač, teolog, bibličar, profesor-emeritus Sveučilišta u Zagrebu, prevoditelj, poliglot, pisac i pjesnik, kateheta i pedagog, skladatelj, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti te kao zanosni propovjednik Božje riječi dao je nemjerljiv doprinos poslanju Crkve u Hrvatskoj i svijetu.

„Prepuštajući se u svim područjima djelovanja nadahnućima Duha Svetoga, uvijek je bio otvoren za čovjeka. S vedrinom duha i gostoljubivošću srca otvarao je svoja vrata onima koji su ga pohađali tražeći pomoć, savjete, pouke, a posebno Božje milosrđe u sakramentu pokore, čime je stekao mnoštvo duhovne djece u kojoj je evandeoskom dobrotom i oduševljenim svećeničkim služenjem zapalio iskru i podržavao plamen vjere. Unatoč ovozemaljskim uspjesima, priznanjima i nagradama, od kojih mu je zasigurno najdraža bila ona pape Benedikta XVI. - Križ "Pro Ecclesia et Pontifice" - prigodom njegova dijamantnog svećeničkog jubileja 2010. godine, fra Bonaventura odlikovao se kršćanskom jednostavnošću zbog koje će plodovi njegova predanog rada živjeti i donositi rod, a nama je zadatak da ih sabiremo, čuvamo i predajemo kao baštinu koja obvezuje", napisao je kardinal Bozanić u sućuti provincijalnom ministru Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Iliji Vrdoljaku.

Obraćajući se okupljenom mnoštvu, biskup Šaško kazao je kako je fra Bonaventura, živeći potpuno uronjen u Krista, na smrt gledao kao na putokaz u vječnost, te je zato ovo slavlje, vjerničko „doviđenja" u nadi da će nas dočekati. „Za kršćane je sprovod slavlje, dodirnuto doduše i sjetom, ali ispunjeno nadasve molitvenom radošću. U njoj se spomenimo kako je Bog životom oca Bonaventure prošao zemljom, sijući zrnje svoje riječi, slikajući svjetlom svoga duha, preobražavajući svijet svojim milosrđem. I dok smo ovdje mi, od kojih je nekima on subrat redovnik franjevac, nekima profesor na fakultetu, nekima ispovjednik i duhovni pratitelj, nekima suradnik, a nekima poznanik; dok su na ovome groblju oni koje je rado pohodio korakom i šaptom molitve, postoje

prijatelji o kojima je razmatrao, pisao, koje je molio zagovor - sveci. U njima je gledao što Bog čini prisutnošću i snagom, kako se evanđelje utjelovilo i ostalo prisutno. To su poglavito njegova franjevačka subraća, ali i hrvatski sveci među kojima posebno mjesto zauzima bl. Alojzije Stepinac, s neslomljivom vjerom, vjernošću Crkvi, pouzdanjem u zagovor Majke Božje i ljubavlju prema siromasima. Te su se kreposti zacijelo odrazile i na o. Bonaventuru, dozrijevale i donijele ploda koje je dalo novo sjeme za nove naraštaje.

Njegov zemaljski život stane u tri ključna pojma: Evanđelje, Božja snaga i spasenje po vjeri. Ostatak će urezan u naša sjećanja po osobnim susretima, ali će živjeti u našoj Crkvi i Domovini po snazi Božjeg Duha, koji prošlost unosi u sadašnjost, dajući joj svježinu budućega. Nadalje, našoj suvremenosti ostavlja predivnu vrijednost da događaje promatra u svjetlu vječnosti. Rado su ga susretali ljudi različitih životnih putova, jer su osjećali da je prožet odgovorima na temeljna pitanja o postojanju, o rođenju i o smrti", zaključio je biskup Šaško.

Uputivši fra Bonaventuri posljednje „zbogom" ispred franjevačke grobnice, provincijal Vrdoljak napomenuo je kako je fra Bonaventura za života poznao i iskreno bratski volio svu pokojnu braću franjevce koja tu počivaju. „Među njima su neki od njegovih najbližih suradnika koje je osobito volio. S njima će i on, zajedno sa svim mirogojskim pokojnicima, čije je grobove često obilazio s molitvom na usnama, čekati dan uskrsnuća i proslave", dodao je Vrdoljak. Prikaz života fra Bonaventure pročitao je dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu fra Mario Cifrak, posebno istaknuvši njegov rad na prijevodu Biblije i u duhu Druoga vatikanskog koncila, zaključivši: "Rođen pod papom Pijom XI., umire za vrijeme pape Franje kao franjevac što je za njega bila istoznačnica za biti kršćanin, biti profesor". Od pokojnika su se oprostili i vjernici i župnik iz njegove rodne župe. Obredna čitanja čitali su Mirna Valdevit, fra Josip Pavlović i fra Mate Bašić, te molitvene zazive fra David Sedlar.

Misa zadušnica za fra Bonaventuru Dudu

Potpuno se poistovjetio s malenima o kojima je govorio njegov Učitelj čijim se evanđeljima svakodnevno hranio
Zagreb, 8.8.2017. (IKA) – Misa zadušnica za glasovitoga hrvatskoga franjevca i bibličara fra Bonaventuru Dudu slavljena je 8. kolovoza u crkvi Sv. Franje na zagrebačkoj Opatovini. Predslavio ju je izaslanik zagrebačkog nadbiskupa pomoćni biskup Ivan Šaško, u zajedništvu s biskupom fra Bonaventurine rodne Krčke biskupije Ivicom Petanjkom, biskupima bjelovarsko-križevačkim Vjekoslavom Huzjakom, sisačkim Vladom Košićem i zagrebačkim pomoćnim Mijom Gorskim, izaslanikom Generalnog ministra Franjevačkog reda fra Ivanom Sesarom, predsjednikom Hrvatske redovničke konferencije fra Jurom Šarčevićem, dekanom KBF-a Sveučilišta u Zagrebu fra Marijom Cifrakom, brojnim svećenicima, redovnicima, redovnicama i ostalim vjernicima.

U propovijedi fra Ilija Vrdoljak, provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda kojoj je fra Bonaventura pripadao, spomenuo se znakovitosti misnih čitanja, te se osvrnuo na početak života istaknutoga franjevca koji je proveo u siromaštvu u rodnome Krasu na otoku Krku. Istaknuo je kako se Bonaventuru Dudu ne može razumjeti bez povijesti maloga Roka, kako mu je bilo krsno ime, koji je odrastao u siromaštvu, skrovitosti, bez roditeljske skrbi. Iz toga su nastala njegova uvjerenja, njegova tako fina i osjetljiva svetačka duša, njegov odnos prema ljudima, njegova udivljenost i neizreciva zahvalnost

na Božjoj blizini, njegovi stavovi, njegov psihološki, ljudski, intelektualni, franjevački i crkveni profil, istaknuo je provincijal. Sve se to kroz duge godine njegova života oblikovalo u duboko vjerničko i sveto življenje koje je sve više ispunjalo i dovršavalo fra Bonaventurin lik. On se potpuno poistovjetio s malenima o kojima je govorio njegov Učitelj čijim se evanđeljima svakodnevno hranio i koje je bilo njegov kruh svagdanji, kao i čežnja za Gospinom majčinskom ljubavlju čiji je kipiće kod sestara na Sušaku svakodnevno kitio nazivajući – kako je zapisao - Majku Božju, Majkom Božjom svagdanjom, podsjetio je fra Ilija u propovijedi te istaknuo veliki utjecaj sestara sv. Križa sa Sušaka na životni i duhovni put maloga Roka, koji je s pet godina postao u tom samostanu ministrant, a s 11 godina pristupio franjevcima, bez roditeljske pratnje stigavši u Varaždin u Kolegij, te ostavši franjevcem do svoje 94. godine.

U završnoj riječi provincijal Vrdoljak zahvalio je svima koji su došli ispratiti fra Bonaventuru, posebno vjernicima iz njegova rodnog Krasa, zahvalivši i svima koji su pokojnog franjevca prepoznali kao osobu susreta i dijaloga, te Bogu koji ga je darovao Crkvi, narodu i Franjevačkome redu.

Misno slavlje pjesmom su pratili franjevački bogoslovi i fra Miroslav Petrac, a čitanja su čitali Sonja Tomić, fra Srećko Bekavac i fra Filip Đurđević, te molitvene zazive Willam Krešo Bello.

Fra Bonaventura Roko Duda pokopan je u franjevačku grobnicu na zagrebačkom Mirogoju. Sprovodne je obrede vodio biskup Ivan Šaško, a sažalnicu zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića pročitao je fra Darko Tepert. Kao svećenik, redovnik, predavač, teolog, bibličar, profesor-emeritus Sveučilišta u Zagrebu, prevoditelj, poliglot, pisac i pjesnik, kateheta i pedagog, skladatelj, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti te kao zanosni propovjednik Božje riječi dao je nemjerljiv doprinos poslanju Crkve u Hrvatskoj i svijetu. Prepuštajući se u svim područjima djelovanja nadahnućima Duha Svetoga, uvijek je bio otvoren za čovjeka. S vedrinom duha i gostoljubivošću srca otvarao je svoja vrata onima koji su ga pohađali tražeći pomoć, savjete, pouke, a posebno Božje milosrđe u sakramentu pokore, čime je stekao mnoštvo duhovne djece u kojoj je evanđeoskom dobrotom i oduševljenim svećeničkim služenjem zapalio iskru i podržavao plamen vjere, napisao je kardinal Bozanić u sućuti provincijalu Vrdoljaku. Životopis fra Bonaventure pročitao je dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu fra Mario Cifrak, a od pokojnika su se oprostili i vjernici i župnik iz njegove rodne župe.

Crkva u Hrvata

Biskup Komarica primio visoku delegaciju OESS-a

Biskup Komarica članovima visoke delegacije ponovno je stavio do znanja kako je katolička populacija u velikom dijelu njegove biskupije, pa i cijele Bosne, u neravnopravnom položaju, osobito glede primanja prijeko potrebne ekonomske pomoći od strane međunarodnih organizacija, za obnavljanje njihovih opustošenih domova, sela i župa, za ostvarivanje njihova brojnijeg održivog povratka

Banja Luka, 1.8.2017. (IKA/TABB) - Banjolučki biskup Franjo Komarica primio je 1. kolovoza peteročlanu visoku delegaciju OESS-a u BiH, na čelu s veleposlanikom Jonathanom Moorom. U otvorenom, prijateljskom razgovoru veleposlanik Moore govorio je o svome trogodišnjem iskustvu s ljudima raznih društvenih slojeva i zanimanja u BiH. Dao je dijagnozu političkog, društvenog, socijalnog i kulturnog stanja bosansko-hercegovačke populacije, naglasivši da se u BiH, nažalost, ne primjenjuje terapija adekvatna toj dijagnozi. Požalio se na nejedinstvenost i neodlučnost određenih međunarodnih institucija i gremija, zaduženih za izgradnju pravne države na području cijele BiH. Složio se s biskupovim inzistiranjem da sve institucije i pojedinci na svim razinama moraju odlučnije i zajednički poraditi na zaštiti i promoviranju temeljnih ljudskih prava – kako za pojedince tako i za zajednice – etničke ili vjerske. Izrazio je svoj „optimizam“ glede budućnosti bosansko-hercegovačkog društva, unatoč aktualnim političkim nesuglasicama i ekonomskim poteškoćama – osobito između domaćih političara – u kojima se zemlja nalazi.

Biskup Komarica članovima visoke delegacije ponovno je stavio do znanja kako je katolička populacija u velikom dijelu njegove biskupije, pa i cijele Bosne, u neravnopravnom položaju, osobito glede primanja prijeko potrebne ekonomske pomoći od strane međunarodnih organizacija, za obnavljanje njihovih opustošenih domova, sela i župa, za ostvarivanje njihova brojnijeg održivog povratka. Naveo je i konkretne brojke od nekoliko tisuća molbi katoličkih obitelji prognanika, koje godinama uzalud čekaju da budu uvažene i da im se izgrade kuće i za život potrebna infrastruktura. Upozorio je na neprihvatljive stavove nekadašnjeg dugogodišnjeg šefa kancelarije OESS-a u Banjoj Luci, koji je izriječno bio protiv ponovne izgradnje porušene župne crkve u Drvaru, kao i na činjenicu da OESS ni kasnije – sve do sada nije „upozorio“ učinkovito lokalne vlasti da krše jedno neupitno temeljno pravo jednog dijela svojih sugrađana. Naglasio je da je pravo katolika i u župi Drvar imati prikladnu bogomolju, kao što to imaju i pripadnici Srpske pravoslavne crkve i Islamske zajednice i da to ne smije biti predmet političnih ucjena predstavnika vladajućih stranaka u općini, entitetu, županiji i državi.

Veleposlanik Moore je zahvalio biskupu Komarici na njegovu dosljednom i konstruktivnom doprinosu izgradnji pravednog mira za sve žitelje Bosne i Hercegovine i obodrio ga da i ubuduće bude diljem svijeta prepoznatljiv glas u brani istine i pravde, te čovjekova dostojanstva i zajedničkog mirnog života svih stanovnika BiH. Obećao je puno razumijevanje i potporu OESS-a naporima biskupa i njegovih najbližih suradnika.

Caritas BiH potpisao sporazume u sklopu projekta SOCIETIES

Sarajevo, 2.8.2017. (IKA/KTA) - Caritas Bosne i Hercegovine, u sklopu projekta SOCIETIES, koji financira EU, potpisao je sporazume s lokalnim organizacijama civilnog društva o sufinanciranju šest projekata za razvoj socijalnog poduzetništva i usluga u zajednicu za osobe s invaliditetom i mentalnim poteškoćama. Svečanost potpisivanja organizirana je 2. kolovoza u prostorijama EU info centra u Sarajevu.

Provođenjem projekta SOCIETIES - Support of Csos In Empowering Technical Skills, Inclusion of People with Disabilities and EU Standards in South East Europe (Potpora udrugama civilnog društva u osnaživanju tehničkih vještina, socijalnom uključivanju osoba s teškoćama u razvoju i u primjeni standarda EU u Jugoistočnoj Europi) mreža Caritasa u jugoistočnoj Europi i njezini partneri nastoje dati svoj doprinos rješavanju problema s kojim se suočavaju osobe s invaliditetom i poteškoćama mentalnog zdravlja, prvenstveno kroz potporu udrugama i korisničkim organizacijama koje skrbe i brinu o toj marginaliziranoj populaciji. Jedna od aktivnosti u sklopu projekta je i podrška pokretanju ili osnaživanju socijalnih usluga za osobe s invaliditetom u zajednici i osobe s mentalnim poteškoćama ili inicijativama socijalnog poduzetništva kojima se predviđa direktno zapošljavanje osoba s invaliditetom i osoba s mentalnim poteškoćama.

Caritas Bosne i Hercegovine je objavio natječaj za dodjelu sredstava na koji je pristiglo 80 projektnih prijedloga, a vanjsko povjerenstvo za evaluaciju i procjenu pristiglih projektnih prijedloga donijelo je odluku o dodjeli financijskih sredstava u ukupnom iznosu od 86.879,39 eura sljedećim inicijativama: Servis za čišćenje Brzi Elmo, Kantonalno udruženje za uzajamnu pomoć u duševnoj nevolji Apel, Sanski Most; Plastenički uzgoj i prodaja začinskog bilja i cvijeća - Udruga ProReha - Centar za profesionalnu rehabilitaciju, prekvalifikaciju i osposobljavanje osoba s invaliditetom i drugih teško uposljivih skupina, Vogošća; Samo uporni i hrabri idu naprijed - Udruženje Humanitarna organizacija Lotosice, Tuzla; Inkluzivno poduzetništvo - Fondacija Zajednički put, Prijedor; Radno osposobljavanje i zapošljavanje osoba s invaliditetom - ROZOSI - Udruga roditelja i djece s posebnim potrebama Vedri osmijeh, Mostar; Knjigom za budućnost - Udruga za zaštitu i unapređenje mentalnog zdravlja In Spe, Mostar. Tijekom ceremonije potpisivanja ugovora istaknuto je kako broj pristiglih projektnih prijedloga za sufinanciranje ogledalo velikih potreba, te kako je potrebno i dalje djelovati na području zaštite prava i poboljšanja položaja osoba s invaliditetom i osoba s mentalnim poteškoćama u BiH. Udruge/udruženja/organizacije, korisnici sredstava u narednih godinu do godinu i pol dana će zahvaljujući sredstvima Europske unije raditi na provedbi aktivnosti na dobrobiti osoba s invaliditetom i mentalnim poteškoćama, a sve u cilju smanjenja njihove socijalne isključenosti.

Projekt SOCIETIES provodi se u pet zemalja zapadnog Balkana, koje su u pred pristupnom postupku Europskoj uniji. U BiH provodi se u suradnji s Udruženjem za uzajamnu pomoć u duševnoj nevolji TK Fenix, a uz potporu Federalnog ministarstva zdravlja, Ministarstva zdravlja i socijalne zaštite RS te Centra za mentalno zdravlje Vitez.

Proslava Gospe od Anđela i blagoslov novog zvona u Barlovcima

Barlovci, 2.8.2017. (IKA/TABB) - U župi Barlovci u predgrađu Banje Luke i ove je godine 2. kolovoza tradicionalno svečano proslavljen blagdan suzaštitnice župe Blažene Djevice Marije od Anđela – Porcijunkula. Svečanost je uvećana rijetkim liturgijskim obredom blagoslova novog zvona, koje su tijekom proteklih mjeseci na poticaj župnika fra Ive Orlovca svojim novčanim priložima nabavili malobrojni preostali župljani te drevne, do rata brojne župe, a poglavito prognani župljani iz raznih europskih zemalja.

Svečano koncelebirano bogoslužje predvodio je domaći biskup Franjo Komarica. S njim su uz domaćeg župnika, koji je i dekan Banjolučkoga dekanata, koncelebirala trojica župnika iz susjednih župa, prof. emeritus dr. fra Velimir Blažević iz petrićevačkog samostana, te biskupov tajnik.

Biskup je prvo uz nazočnost više od 200 vjernika iz barlovačke i susjednih župa, te pristiglih prognanih župljana pred ulaznim crkvenim vratima blagoslovio zvona. Bila je nazočna i skupina poljskih katolika, čiji su roditelji porijeklom iz barlovačke i susjednih župa.

Biskup je u propovijedi govorio o Božjem spasiteljskom djelovanju u povijesti čovječanstva, osobito preko jedinstvene uloge presvete Djevice i Bogorodice Marije. Protumačio je sadržaj blagdana Gospe od Anđela i propitivao vjerodostojnost današnjih vjernika i Gospinih štovatelja. Pozvao je sve da se trude oko vjerodostojnog kršćanskog života i da se ne klanjaju ovozemaljskim krivim božanstvima, kad su potomci mnogih generacija postojanih katolika.

Na misnom slavlju sudjelovao je i domaći sin fra Velimir Blažević, koji je točno prije 55 godina u toj crkvi slavio mladu misu. U skupini poljskih katolika bila je i redovnica Družbe klanjateljica Krvi Kristove iz Poljske provincije s. Margareta Karaban, koja je 30. srpnja u svojoj rodnoj župi Gumjera proslavila dijamantni jubilej - 60 godina redovništva.

Pri kraju misnog slavlja svi su na biskupov poticaj uime dvoje jubilaraca otpjevali „Tebe Boga hvalimo“, a na kraju mise se s nekoliko prigodnih riječi na hrvatskom jeziku obratila s. Magdalena. Govorila je o svojoj neuništivoj ljubavi prema rodnoj župi, o svome redovničkom zvanju, koje pripisuje svome mladom župniku vlč. Anti Dujloviču, mučenički ubijenom 1943. godine te o njenom nastojanju i nastojanju drugih iseljenih župljana iz Gumjere u Poljsku, da svećenik Dujlović bude što skorije podignut na čast oltara. Izložila je i cijeli niz fotografija koje ilustriraju dosadašnji rad u Poljskoj i u Bosni na beatifikaciji tog istinskog svjedoka vjere.

Župnik Orlovac je za sve sudionike mise upriličio prikladan domjenak nakon mise.

U Međugorju održan 28. međunarodni molitveni susret mladih

Međugorje, 6.8.2017. (IKA) - Misom zahvalnicom slavljenom na Križevcu koju je ujutro u nedjelju 6. kolovoza predvodio župnik fra Marinko Šakota, završen je Dvadeset i osmi međunarodni molitveni susret mladih. Mladifest je počeo u utorak 1. kolovoza pod geslom „Da ljubav vaša sve više raste“, okupivši desetke tisuća mladih iz 61 zemlje. Program je svaki dan započinjao jutarnjom molitvom na vanjskome oltaru međugorske župne crkve, a nastavljao se katehezom, svjedočanstvima, pjesmom i poukom iz kršćanskog života. U srijedu 2. kolovoza mladi su uz Brdo ukazanja ujutro molili radosna otajstva krunice.

Jutarnje kateheze imali su fra Danko Perutina i o. Jacques Philippe iz zajednice Blaženstva. Program se nakon podnevne stanke nastavljao kasno popodne. Mladi su potom sudjelovali u molitvi krunice. Središte svakoga dana bilo je večernje euharistijsko slavlje.

Misu otvorenja 1. kolovoza predvodio je fra Augustin Čordaš, a propovijedao je dr. fra Miljenko Šteko, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije. Predvoditelji misnih slavlja idućih dana bili su mladomisnici fra Alen Pajić, fra Emanuel Josić, fra Julijan Madžar, fra Zvonimir Pavičić, a prigodne homilije uputili su fra Danko Perutina, kardinal Ernest Simoni-Troshani iz Albanije, duhovnik zajednice Cenacolo don Ivan Filipović te fra Franjo Dušaj.

Najveći broj koncelebranata bio je u petak 4. kolovoza, kada je na misnom slavlju koncelebriralo 512 svećenika. U utorak je koncelebriralo njih 460, srijedu njih 504, četvrtak njih 507, te u subotu 454 svećenika. U četvrtak 3. kolovoza nakon večernje mise održana je u prostoru ispred vanjskog oltara procesija s Gospinim kipom koji su nosili mladi iz Švicarske. Mladi predstavnici iz svake zemlje išli su iza Gospina kipa, a pobožnost je završena kratkim euharistijskim klanjanjem i blagoslovom s Presvetim. Trag je ovoga hoda bio „u simboličnom obliku srca, kako i Gospa uči moliti, vodeći nas Gospodinu“. U petak 4. kolovoza nakon večernje mise i ove su godine članovi zajednice Cenacolo izveli predstavu „Credo“. Svećenici iz svih zemalja svijeta veliki su dio dana bili na raspolaganju mladima za sakrament pomirenja. Događaje Festivala glazbom i pjesmom pratio je Međunarodni zbor i orkestar pod ravnanjem prof. Damira Bunoze, a u njemu su bili mladi iz 23 zemlje. Festival je simultano preveden na osamnaest jezika, a izravno su ga prenosile mnoge radiopostaje i internetski portali.

Inozemne vijesti

Papina poruka Kolumbovim vitezovima

Nitko od nas ne smije zatvoriti oči pred patnjama naše braće i sestara na Bliskom istoku

Vatikan, 3.8.2017. (IKA) - Nitko od nas ne smije zatvoriti oči pred patnjama naše braće i sestara na Bliskom istoku, koji su zbog bratoubilačkog nasilja i vjerskog fanatizma ostali bez svojih domova ili su prisiljeni napustiti svoju domovinu, poručio je papa Franjo američkoj dobrotvornoj katoličkoj organizaciji Kolumbovi vitezovi, čiji su se članovi ovih dana okupili u američkom gradu St. Louisu na 135. godišnjoj skupštini, o temi „Uvjereni u Božju ljubavi i moć“. Poruku je potpisao Papin državni tajnik kardinal Pietro Parolin, prenosi Radio Vatikan.

U poruci se ističe kako tema njihova susreta upućuje na otajstveni izvor cjelokupnoga kršćanskoga života i poslanja: naše uvjerenje da nas Božja spasonosna ljubav, koja se očituje u smrti i uskrsnuću Njegovoga Sina te koja je izlivena u naša srca po Duhu Svetomu, potiče da Radosnu vijest spasenja dijelimo sa svim ljudima. Upravo je to „uvjerenje“ u temelju sveukupnog našeg poleta za evangelizaciju, ta imamo blago života i ljubavi, koje ne može prevariti, te poruku koja ne može obmanuti ni razočarati (usp. Evangelii Gaudium, 265). U dokumentu se nadalje podsjeća na riječi sv. Pavla iz Poslanice Rimljanima: „Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?“ (8,31). Time Apostol izražava svoje uvjerenje da neizmerna snaga Božje ljubavi, koja se očituje na križu, nadvladava svaki oblik svjetskog zla. Kardinal Parolin u tom je kontekstu podsjetio na Papine riječi kako se danas vodi svjetski rat u dijelovima, dok bezbožna žed za moću i vlašću – bilo gospodarskom, političkom ili onom vojnom – vodi u neizrecivo nasilje, nepravdu i patnju u našoj ljudskoj obitelji. Stoga papa Franjo poziva sve kršćane, istinski uvjereni u beskonačnu moć Božje ljubavi, da odbace taj mentalitet te se bore protiv rastuće opće kulture ravnodušnosti, koja odbacuje najmanju našu braću i sestre.

Sveti Otac pozvao je Kolumbove vitezove da u svojim obiteljima, župama i mjesnim vijećima velikodušno odgovore na taj izazov, prvenstveno predanjem svom poslanju posvećenja svijeta iznutra, izvršavajući svoje svakodnevne dužnosti u evanđeoskom duhu i očitujući Krista drugima svjedočanstvom svoga života (usp. Lumen Gentium, 31). Na taj će način pomoći položiti čvrste temelje za obnovu društva u cjelini, nastojeći oko promjene srca i izgrađujući mir.

U poruci je Papa posebno pohvalio zalaganje Vitezova oko zaštite i promicanja svetosti braka, kao i dostojanstva i ljepote obiteljskoga života. Kardinal Parolin podsjetio je na Papine riječi iz apostolske pobudnice *Amoris Laetitia*, u kojoj je zdrav obiteljski život povezao sa zdravljem društva u cjelini. Jačanje zdravih obiteljskih vrijednosti i obnovljena vizija naše odgovornosti za moralno zdravlje šire zajednice pridonijet će nadvladavanju polarizacije i opće vulgarizacije društvenog tkiva, koji su rastući izvor brige čak i u najnaprednijim društvima.

Papa Franjo pohvalio je i predanost Vitezova u potpori kršćana na Bliskom istoku, ističući da Kršćanski fond za pomoć izbjeglicama predstavlja rječit znak odlučne predanosti njihove organizacije solidarnosti i zajedništvu s kršćanskom braćom i sestrama. Na kraju je Sveti Otac još jednom pozvao Vitezove i njihove obitelji da se mole za one u potrebi, za obraćenje srca i za okončanje spirale nasilja, mržnje i nepravde na Bliskom istoku.

U Vatikanu ustanovljeno Vijeće za pravdu

Zajednički se suočiti s raznim oblicima korupcije, organiziranoga kriminala i mafije – cilj je Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja, i to putem njegova Vijeća za pravdu

Vatikan, 4.8.2017. (IKA) - Zajednički se suočiti s raznim oblicima korupcije, organiziranoga kriminala i mafije – cilj je Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja, i to putem njegova Vijeća za pravdu. Objavljeno je to u zaključnom dokumentu proizišlom nakon rasprave o korupciji, održane 15. lipnja u Vatikanu, izvijestio je Radio Vatikan.

Riječ je o mreži na međunarodnoj razini, nadahnutoj pozivom pape Franje sadržanim u općoj molitvenoj nakani za veljaču 2018. godine, u spomen na ubojstvo blaženoga Giuseppea Puglisija, da „oni koji imaju materijalnu, političku i duhovnu moć ne dopuste da njima ovlada korupcija“. Upravo to želi biti spomenuto vijeće. Crkva već jest mreža u svijetu, stoji u poruci, i zbog toga se može, i mora, staviti u službu te nakane, i to hrabro, odlučno, transparentno, u duhu suradnje i kreativnosti.

Vijeće za pravdu će, putem biskupskih konferencija i lokalnih Crkvi, temeljito razmotriti opći odgovor što se tiče izopćenja mafijaša i njima bliskih zločinačkih organizacija, te što se tiče i samih njegovih inicijativa u tom zauzimanju za sljedeću godinu. Korupcija je, stoji u dokumentu, više stanje, nego neko djelo.

Zbog toga su potrebni kultura, odgoj, obrazovanje, institucionalno djelovanje te sudjelovanje građana. Vijeće se neće ograničavati na blage poticaje, jer su potrebna konkretna djela. Odgojno zauzimanje, naime, zahtijeva vjerodostojne učitelje i u Crkvi, istaknuto je u tekstu u kojemu se upozorava da nije vjerodostojna osoba koja traži pogodbe radi povlastica, oslobođenja od plaćanja, te povlaštenih ili čak nedopuštenih putova. Ako ćemo tako raditi, svi ćemo postati beznačajni, štetni i opasni, stoji u dokumentu. Nije vjerodostojan onaj tko iskorištava svoj položaj kako bi preporučio osobe koje često nisu preporučljive, bilo što se tiče vrijednosti, bilo čestitosti.

Zbog toga će Vijeće djelovati u svrhu odgoja i poučavanja, i obraćat će se javnomu mnijenju i ustanovama kako bi oblikovalo mentalitet slobode i pravednosti, u vidu općega dobra, i intervenirat će u svijetu tamo gdje je korupcija prevladavajući društveni sustav. Neće to biti jednostavan put, napominje se u dokumentu, i u tomu će Crkva slušati sve svoje sastavnice kako bi nastavila dijalog i s nekršćanima, i to uz sudjelovanje na transparentan i djelotvoran način.

Vijeće će, osim toga, razraditi i prijedlog političke misli, uz posebnu pozornost na demokraciju i laičnost, da prosvijetli djelovanje ustanova kako bi međunarodni sporazumi bili uistinu primijenjeni, a zakonodavstva prilagođena, za što bolje suzbijanje kriminala koji prelazi i državne granice.

Vijeće će razmotriti i odnos između mirovnih procesa i korupcije, jer korupcija je uzrok nedostatka mira. Potreban je pokret, buđenje savjesti, istaknuto je u dokumentu. I to je naša glavna motivacija koju osjećamo kao moralnu obvezu. Zakoni su potrebni, ali nisu dostatni. Bit će tri razine djelovanja: odgoj, kultura, građanstvo. Valja se hrabro pokrenuti i pobuditi savjesti kako bi se ravnodušje preoblikovalo u shvaćanje ozbiljnosti tih pojava, i kako bi ih se suzbijalo, istaknuto je u dokumentu Vijeća za pravdu Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja.

Sučut pape Franje u povodu smrti kardinala Tettamanzija

Vatikan, 5.8.2017. (IKA) – U povodu preminuća kardinala Dionigija Tettamanzija, papa Franjo se u brzopjavu sučuti spomenuo toga, kako je napisao, dragoga kardinala, milanskoga nadbiskupa od 2002. do 2011. godine, koji je nakon duge bolesti 5. kolovoza preminuo u Brianzi u 84. godini života, izvijestio je Radio Vatikan. Njega, jednoga od najznamenitijih sinova i među najmilijim pastirima, napisao je Papa, pamtimo sa zahvalnošću zbog važnoga kulturnog i pastoralnog djelovanja.

Njegov život, koji je papa Franjo nazvao radosnim svjedočenjem Evandjelja, bio je plodan. Papa se tako spomenuo dugoga poslušnog služenja Crkvi, počevši od dužnosti koje je imao kao svećenik u Milanskoj nadbiskupiji, potom kao biskup Ancone i Osima, kao tajnik Talijanske biskupske konferencije, nadbiskup Genove, a onda i drage Milanske nadbiskupije, i na kraju kao apostolski upravitelj Vigevana.

Papa je posebno istaknuo njegovu brigu pastira koji se potpuno posvećuje potrebama i dobru svećenika i svih vjernika, te izdvojio njegovu osobitu pozornost prema temama povezanim s obitelji, brakom i bioetikom, u čemu je bio posebno stručan. Sveti Otac na kraju je uzdigao svoju molitvu Gospodinu da primi toga svojeg vjernog služitelja u vječnu radost i mir, uz posebne misli posvećene onima koji su mu s ljubavlju pomagali u posljednje vrijeme bolesti.

Japanski biskupi o nenasilju i trajnom miru

Tokio, 6.8.2017. (IKA) - „Putem nenasilja, ljubav pobjeđuje nasilje“, ističe se u poruci Japanske biskupske konferencije povodom inicijative „Deset dana za mir“, koju jednom godišnje organiziraju japanski biskupi u znak sjećanja na žrtve atomskog bombardiranja Hirošime i Nagasakija. Inicijativa se održava od 6. do 15. kolovoza. U dokumentu koji su objavili biskupi, a koje potpisuje predsjednik biskupske konferencije mons. Joseph Mitsuaki Takami, podsjeća se na „podršku Crkve pravu na miran život, koje je zajamčeno japanskim Ustavom prihvaćenim prije 70 godina“. „Mir se ne može graditi vojnom moći, piše mons. Takami. Stoga pozivam japansku vladu i sve ljude dobre volje da povedu iskren i trajan dijalog s ciljem uspostavljanja mira u Aziji i čitavom svijetu te da na prijetnje susjeda ili terorizam ne odgovaraju vojnom silom“. Japanska Crkva također namjerava obilježiti 500. obljetnicu Reformacije slavljem koje će se održati u katedrali Urakami u Nagasakiju. Tom će se prigodom održati forum za dijalog koji zajedno organiziraju katolički biskupi i evangelička luteranska crkva u Japanu. „Nagasaki je iskusio progon kršćanstva i atomsku tragediju u 20. stoljeću, objašnjava mons. Takami. Zar ne bi bilo divno da ugošćavanjem molitvenog susreta i dijaloga između kršćana, svijetu sada ponudi primjer mirotvorstva?“

Japanski biskupi sa zabrinutošću gledaju na zakon koji je nedavno potvrdio parlament u Tokiju, a koji kažnjava tajno udruživanje za planiranje terorističkih napada i drugih krivičnih djela. Novi propis daje policiji mogućnost da zatvori i nadzire svakoga na koga posumnja da priprema zločin. „Takav zakon potencijalno je opasan jer nas može dovesti u strogo nadzirano društvo koje ograničava prava građana, tvrde biskupi. U prošlosti, kad je Država silom priječila slobodu govora, ideje i vjerovanja, Japan je završio u ratu. Naša je zadaća da djeci i unucima ostavimo društvo u kojemu će se poštivati temeljna ljudska prava, uključujući slobodu vjeroispovijesti i dostojanstvo ljudske osobe, a ne voditi u rat.“

„Održivi turizam – sredstvo za razvoj“

Poruka kardinala Turksona za Svjetski dan turizma

Vatikan, 6.8.2017. (IKA) - „Održivi turizam – sredstvo za razvoj“ naslov je Svjetskog dana turizma, koji će se, kao svake godine, slaviti 27. rujna. Ove je godine on u skladu s međunarodnom godinom koja je u tijeku, a koju su Ujedinjeni narodi posvetili istoj temi, prenosi Radio Vatikan. Za tu je prigodu kardinal Peter Turkson, pročelnik Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja, objavio poruku u kojoj ističe da turizam može biti važno sredstvo za razvoj i za suzbijanje siromaštva. Pritom valja voditi računa o tomu da se istinski razvoj ne svodi na jednostavan gospodarski rast. Kako bi bio istinski, ima biti integralan, odnosno usmjeren na promicanje svakog čovjeka, i čovjeka u cijelosti. Kako izvještava Svjetska turistička organizacija, u godini 2016. bilo je milijardu i 235 milijuna međunarodnih turističkih dolazaka. Turistički sektor predstavlja 10% svjetskoga bruto domaćeg proizvoda i 7% ukupnoga izvoza, što znači da zapošljava jednoga od 11 radnika na planetu. Prošlo je 30 godina otkako je Organizacija ujedinjenih naroda uvela pojam održivoga razvoja kao razvoja koji zadovoljava potrebe sadašnjega trenutka ne kompromitirajući mogućnost budućih naraštaja da zadovolje svoje potrebe. To znači, objasnio je kardinal Turkson, da turizam ima biti odgovoran, ne smije razarati okoliš ni štetiti mu, a u društveno-kulturalnom kontekstu na koji utječe, treba posebno poštovati narode i njihovu baštinu, trudeći se očuvati dostojanstvo osobe i radna prava, te treba biti pozoran prema osobama koje žive u nepovoljnim uvjetima i koje su ranjive. Vrijeme odmora, naime, ne može biti izgovor za neodgovornost, a ni za iskorištavanje. Štoviše, to je posebno vrijeme u kojemu svatko može dodati vrijednost svom životu, kao i životu drugih ljudi. Što se pak tiče gospodarstava u teškoćama, održivi turizam može biti sredstvo za razvoj, ako postane oruđe novih mogućnosti, a ne izvor problema. Zbog toga Crkva danas govori o turizmu s ljudskim licem, koji se konkretizira u projektima „turizma zajednice“, „suradnje“, „solidarnosti“, i u vrjednovanju velike umjetničke baštine koja je pravi „put ljepote“, zaključio je pročelnik Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja.

Svijet treba osloboditi prijetnje nuklearnog oružja

Apel Njemačke BK u povodu obljetnice nuklearnog napada na Hirošimu i Nagasaki

Berlinu, 7.8.2017. (IKA) - „Svijet treba osloboditi prijetnje nuklearnog oružja“, ističe se u apelu koji je Njemačka biskupska konferencija poslala povodom obljetnice atomskog bombardiranja japanskih gradova Hirošime i Nagasakija. Hans-Günther Stobbe, profesor teologije i član Povjerenstva za pravdu i mir, te ravnatelj radne skupine „Pravedni mir“ pri biskupskoj konferenciji, ocijenio je da se „njemačka Crkva mora mobilizirati kako bi se federalna vlada prestala ponašati ravnodušno prema ovim temama. Nitko ne treba gajiti iluzije, jer protivnici antinuklearnog pokreta su veoma moćni, ustrajni i bogati. Da bi se nadvladao njihov otpor potrebna je široka demokratska akcija. A upravo se Crkva ne smije dati obeshrabriti.“ Slike atomskog napada na Hirošimu i Nagasaki postale su simbol, „znak imanentnog samouništenja ljudske vrste u 20. stoljeću“. Za vrijeme „hladnog rata“ nuklearno oružje gomilalo se i na Zapadu i na Istoku. „Danas je njegov broj znatno smanjen, ali nasuprot tomu, istodobno smo svjedoci da je svijet zahvatio veliki val modernizacije naoružanja“, kazao je njemački teolog za L'Osservatore Romano.

Prilog dokumenti

Krštenje – vrata nade

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 2. kolovoza 2017.

Uvodno čitanje:

Iz poslanice svetoga Pavla apostola Galaćanima (3, 26-28)

Uistinu, svi ste sinovi Božji, po vjeri u Kristu Isusu. Doista, koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. Nema više: Židov – Grk! Nema više: rob – slobodnjak! Nema više: muško – žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu!

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nekoć su crkve bile okrenuta prema istoku. U sveto se zdanje ulazilo kroz vrata okrenuta prema zapadu i, prolazeći crkvenom lađom, išlo se prema istoku. Bio je to važan simbol za antičkog čovjeka, alegorija koja je tijekom povijesti postupno nestajala. Mi, ljudi suvremenog doba, mnogo smo manje naviknuti dokučivati velike znakove kozmosa, gotovo nikada ne primjećujemo takav detalj. Zapad je strana svijeta na kojoj Sunce zalazi, gdje svjetlo umire. Istok je, pak, mjesto gdje tamu pobjeđuje prva svjetlost zore i podsjeća nas na Krista, Sunce koje je granulo s visine obasjavši horizont svijeta (Lk 1, 78).

Drevni obredi krštenja predviđali su da katekumeni polažu prvi dio svoje ispovijesti vjere pogleda upravljena prema zapadu. I dok bi tako stajali postavljalo bi im se pitanje: „Odričeš li se Sotone, služenja njemu i svih djela njegovih?” - A budući su kršćani složno odgovarali: „Odričem!” Zatim bi se okretali prema apsidi, u smjeru istoka, gdje se rađa svjetlost, te se kandidate za krštenje ponovno pitalo: „Vjerujete li u Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga?” I ovaj put bi rekli: „Vjerujem!”

U modernom se dobu dijelom izgubila draž tog obreda: izgubili smo osjetljivost za jezik kozmosa. Postoji, naravno, i dalje ispovijest vjere, koja se daje na način krsnog ispitivanja, koje je vlastito slavljenju nekih sakramenata. Ona, međutim, ostaje netaknuta u svom značenju. Što znači biti kršćanin? To znači gledati prema svjetlosti, nastavljati ispovijedati vjeru u svjetlost, čak i kada svijet obavi mrak i tama.

Kršćani nisu oslobođeni tame, kako vanjske tako i unutarnje. Oni ne žive izvan svijeta, no, zbog Kristove milosti primljene na krštenju, oni su „usmjereni” muškarci i žene: ne vjeruju u tamu, već u svjetlo dana; ne predaju se noći, već se nadaju zori; nisu poraženi smrću, već teže uskrsnuću; nisu prignuti zlu, jer uvijek vjeruju u beskonačne mogućnosti dobra. I to je naša kršćanska nada. Isusovo svjetlo, spasenje koje nam donosi Isus svojim svjetlom koje nas spašava od tmina.

Mi smo oni koji vjeruju da je Bog Otac: to je svjetlo! Nismo siročad, imamo Oca i naš Otac je Bog. Vjerujemo da je Isus sišao među nas, prošao jedan životni put kao što ga i mi prolazimo i postao sputnik posebno najsiromašnijih i najkrhkih: to je svjetlo! Vjerujemo da Duh Sveti djeluje bez prestanka za dobro čovječanstva i svijeta, a čak će i najveće patnje povijesti biti nadvladane: to je nada koja nas budi svakog jutra! Vjerujemo da će svaka ljubav, svako prijateljstvo, svaka dobra želja, svaka ljubav, čak i oni najsitniji i zanemareni, jednoga dana naći svoje ispunjenje u Bogu: to je sila koja nas tjera da prigrlimo s oduševljenjem

naš svakodnevni život! I to je naša nada: živjeti u nadi i živjeti u svjetlu, u svjetlu Boga Oca, u svjetlu Isusa Spasitelja, u svjetlu Duha Svetoga koji nas tjera ići naprijed kroz život.

Postoji još jedan vrlo lijep znak krsne liturgije koji nam doziva u pamet važnost svjetla. Na završetku obreda, roditelji – ako je riječ o djetetu – ili sam krštenik – ako je odrasla osoba – dobivaju svijeću koja se pali na uskrsoj svijeći. To je velika svijeća koju se u uskrsoj noći unosi u crkvu u kojoj vlada potpuni mrak, kako bi očitovala otajstvo Isusovog uskrsnuća; s te svijeće svi pale svoju svijeću i prenose plamen onima do sebe: u tome znaku se krije polagano širenje Isusova uskrsnuća u životima svih kršćana. Život Crkve – upotrijebit ću težak izraz – je „kontaminacija” svjetlom. Što više mi kršćani imamo Isusova svjetla, što je više Isusova svjetla u životu Crkve to je ona više živa. Život Crkve je „kontaminacija” svjetlom.

Najljepši poticaj koji možemo jedni drugima uputiti jest taj da se uvijek spominjemo našeg krštenja. Želim vas pitati: koliki od vas pamte datum vlastitog krštenja? Ne odgovarajte jer će se neki postidjeti! Razmislite i ako se ne sjećate, danas imate jednu domaću zadaću: pođi svojoj mami, svome tati, svojoj strini, stricu, baki, djecu i pitaj ih: „Koji je datum moga krštenja?” I više ga nemojte zaboraviti! Je li jasno? Hoćete li to učiniti? Današnja zadaća je naučiti i zapamtiti datum krštenja, koji je datum ponovnog rođenja, dan svjetla, to je dan u kojem – bit ću slobodan upotrijebiti taj izraz – na koji smo zaraženi Kristovim svjetlom. Rođeni smo dvaput: prvi put na prirodni život, drugi put zahvaljujući susretu s Kristom, na krsnom zdencu. Ondje smo umrli smrti, da bismo živjeli kao Božja djeca na ovome svijetu. Ondje je naše čovječstvo oplemenjeno na način na koji nikada ne bismo mogli zamisliti. Eto zašto svi moramo širiti miris krizme, kojim smo bili obilježeni na dan našeg krštenja. U nama živi i djeluje Duh Isusa, prvorođenca mnoge braće, svih onih koji se opiru neizbježnosti tame i smrti.

Koje li milosti kad kršćanin doista postane „kristonosac”, to jest, „nositelj Isusa” u svijetu! Pogotovo onima koji prolaze kroz situacije žalosti, očaja, tame i mržnje. I to se vidi iz toliko malih detalja: iz svjetla koja se kršćaninu zrcali u očima, iz dubokog spokoja koji ne mogu narušiti čak ni najsloženije prilike, iz želje da se ponovno počne voljeti čak i kada se dožive mnoga razočaranja. Jednom kada se bude pisala povijest našeg doba, što će se reći o nama? Hoće li se reći da smo se znali nadati ili da smo svoju svjetiljku sakrili ispod posude? Ako budemo vjerni svom krštenju, širit ćemo svjetlo Božje nade, krštenje je početak nade, i moći ćemo prenositi budućim pokoljenjima razloge života.

Događaj Preobraženja Gospodinova nudi nam poruku nade

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 6. kolovoza 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ove se nedjelje u liturgiji slavi blagdan Preobraženja Gospodinova. Današnji tekst Evanđelja navodi da su apostoli Petar, Jakov i Ivan svjedočili ovom izvanrednom događaju. Isus ih je odveo sa sobom „i povede ih na visoku goru“ (Mt 17, 1), i, dok je molio, izgled lica mu se promijenilo, zablistavši poput sunca, a odjeća postala bijela kao svjetlost. Tada se ukazaša Mojsije i Ilija i razgovarahu s Njim. U tom trenutku Petar reče Isusu: „Gospodine, dobro nam je ovdje biti. Ako hoćeš, načinit ću ovdje tri sjenice, tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu“ (r. 4). Još nije ni završio, kad ih je svijetli oblak zasjenio.

Događaj Preobraženja Gospodinova nudi nam poruku nade – tako ćemo mi biti, s Njim –: poziva nas da upoznamo Isusa da bismo bili u službi braće.

Uzlazak učenika na goru Tabor potiče nas da razmišljamo o važnosti da se odvojimo od svjetovnih stvari, da uzdignemo svoj duh k nebu i razmišljamo o Isusu. Riječ je o tome da se oraspoložimo za pažljivo i molitveno slušanje Krista, ljubljelog Sina Očeva, tražeći trenutke molitve koji omogućuju poslušno i radosno prihvaćanje Riječi Božje. U ovom duhovnom uzdignuću, u ovom odvajanju od svjetovnih stvari, pozvani smo ponovno otkriti smirujuću i preobražavajuću tišinu meditacije Evanđelja, čitanje Biblije, koji vode do cilja punog ljepote, raskoši i radosti. A kad to učinimo, s Biblijom u ruci, u tišini, počinjemo osjećati tu unutarnju ljepotu, tu radost koja rađa Božju riječ u nama. U toj perspektivi, ljeto je providnosni trenutak za povećanje naše zauzetosti za traženjem i susretanjem s Gospodinom. U tome vremenu učenici su slobodni od školskih obaveza a mnoge obitelji nalaze se odmoru; važno je u razdoblju odmora i odmaka od svakodnevnih poslova ponovno obnoviti tjelesne i duhovne snage, produbljujući duhovni put.

Na kraju čudesnog iskustva Preobraženja, učenici su sišli s gore (r. 9) očiju i srca preobraženih susretom s Gospodinom. To je put koji možemo i mi poduzeti. Sve življe ponovno otkrivanje Isusa nije cilj samom sebi, nego nas navodi da „siđemo s gore“, ispunjeni snagom Božjeg Duha, kako bismo se odlučili na nove korake obraćenja i kako bismo neprestano svjedočili ljubav, kao zakon svakodnevnog života. Preobraženi Kristovom prisutnošću i žarom njegove Riječi, bit ćemo konkretni znak Božje životvorne ljubavi prema svojoj našoj braći, osobito prema onima koji trpe, koji su sami i napušteni, prema bolesnima i mnoštvu muškaraca i žena koji su, u različitim dijelovima svijeta, poniženi nepravdom, zlostavljanjem i nasiljem.

O Preobraženju začuo se glas nebeskog Oca koji reče: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!“ (r. 5). Gledamo Mariju, Djevicu slušanja, uvijek spremnu prihvatiti i čuvati u srcu svaku riječ božanskog Sina (usp. Lk 1, 51). Neka nam Majka naša i Majka Božja pomogne da budemo u skladu s Božjom riječju, tako da Krist postane svjetlo i vodi čitav naš život. Njoj povjeravamo odmor sviju, da bude miran i koristan, ali prije svega ljeto onih koji ne mogu na odmor jer su spriječeni zbog dobi, zdravstvenih razloga ili naravi svoga posla, materijalne oskudice ili drugih problema, tako da to ipak bude vrijeme opuštanja i radosnih trenutaka provedenih s prijateljskim licima.